

6/1995

6/1995

№ 22

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1995

Listopad - Nyní i v hodinu smrti naší. - Aby Tvůj ukřižovaný Syn skrze účast na Jeho utrpení probudil v nás odpor k hříchu.

Prosinec - Amen. - Abychom vešli do Nového roku s vděčností za dar života a připraveností přijímat Boha, který přichází.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tou hlavou“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

poslední měsíce a dny kalendářního roku pro mnohé lidi jsou tak trochu smutné, protože si mnohý uvědomuje pomíjivost lidského života a že naše sny jsou jiné než realita, že radost je mnohdy krátká a nenaplněných tužeb přibývá. Také můžeme cítit bezmocnost i nevoli vůči okolnostem, které žene nezadržitelný čas a na které často nemáme žádný vliv, a vůči mnohým protivenstvím. To člověka vede ale také často k tomu, aby vešel do sebe a přemýšlel o tom, co zanedbal, pokazil, zavinil, zameškal, kolik času promarnil.

Situace ale není beznadějná. Všichni jsme vyzváni, abychom *překročili práh naděje* jako Maria, jako sv. Maximilián, jako mnoho lidí naděje, víry a lásky. V tomto období nás církev orientuje na tu největší naději - příchod Krista mezi nás. Tuto naději nejdokonaleji žila a očekávala Panna Maria. Ona je vlastně znamením této naděje (Gen 3, 15; Iz 7, 14; Ap 12, 1) a touhy po životě krásném a čistém, naplněném dobrotou a radostí. K ní se utíkaly mnohé generace našich předků a v ní viděli cestu, příklad i zdroj síly, naděje a smysl existence. K ní se utíkáme i my po celou dobu adventní, nosíme v mysli a srdci Její Neposkvrněné Početí a Plod Jejího života. Proto náš smutek se může proměnit v radost a optimismus, pokud vidíme tuto Jitřenku svobody a pokud k ní přilneme srdcem a životem.

Už teď, když přešly tyto řádky, nevím, zdali „Immaculatu“ budete mít včas na stole, a to v důsledku toho, že v redakci došlo k personálním změnám, protože právě Ona si volá lidi k dokonalejšímu způsobu života. Přesto doufám, že Neposkvrněná si najde cestičku do Vašeho života, své dílo vykoná a Vaše srdce ještě více rozšíří. Jsem naplněn důvěrou, že vše si bude řídit i nadále sobě vlastním a pro nás výjimečným způsobem. Vaše modlitby, oběti a spojitost s Kristem skrze Neposkvrněnou, o kterých se dozvídám z Vašich dopisů, dále budou podporou tohoto Jejího díla, z čeho nemám radost pouze já a minorité, ale ti všichni, v kterých působí milost skrze Neposkvrněnou a kdo dovedou čist znamením naděje. Proto také Vás všechny zvu ke společenství modlitby v den slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie a jako znamení uskutečněné naděje, Dítě Betlémské, at nás všechny spojuje neviditelným poutem modlitby a oběti na půlnoční mši svaté, kterou v Brně v Centrum M.I. (U minoritů) budeme obětovat za členy M.I. a za všechny, kdo se zasloužili Panně Marii, za mariánské ctitele, všechny čtenáře Immaculaty, lidi dobré vůle a také za ty, kdo nás už přešli na věčnost. Chvála Kristu a Marii!

O. Josef Goryl

Panno Nejsvětější

*Anděl Ti slíbil, Panno Nejsvětější,
jednoho Syna, divem počatého.
Tvá rodina však má být početnější;
už víš, že bylo přání Syna tvého
dělit se s námi o srdce své Matky.
A tak máš Jany, Martiny a Radky
a další, které, vyjádřeno slovy,
máš připodobnit svému Ježíšovi.*

*Vedení tvému svěřuji se zcela.
Ty znáš mou cestu, kterou Bůh mi chystá.
Ta nepravá se očím zdá být skvělá,
na ní však duše nezůstane čistá.
Je široká ta cesta, plná smetí,
těch pošlapaných dobrých předsevzetí.
Putují po ní mnozí ubožáci;
netuší, kde se konec její ztrácí.*

*S důvěrou dám se vésti rukou Tvojí;
když Ty mě chráníš, v bezpečí jsem všude.
Jen tebe zklamat srdce mé se bojí.
U Tebe v ráji šťastný domov bude.
V Otcově domě příbytky jsou mnohé,
klopýtám tedy po té cestě strohé.
Zdar jediného všechny obohatí
a z každého se těší všichni svatí.*

Květa Kotápišová

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

Po slibech ho očekával studentát se studiem filosofie a teologie. Byl tedy přeložen do Krakova. Ale v Krakově zůstal jen rok. V říjnu 1912 bratr Maxmilián už odjížděl do Říma.

Ale ani tentokrát nešlo všechno hladce. Když mu před měsícem páter provinciál oznámil rozhodnutí představených poslat ho do Říma, aby tam na Gregoriáně studoval filosofii a pak v mezinárodní koleji Seraficum teologii, připadlo mu to, jako by mu vložili na srdce kámen.

Ve skutečnosti Řím tenkrát měl v Polsku špatnou pověst, a snad i jinde v zahraničí. V seminářích a klášterech se mluvilo o něm jako o zkaženém a nestoudném městě, kde řeholníci žili ve vážném nebezpečí, které na ně číhalo na vykríčených ulicích, když se ubírali z kolejí na universitu. Mnoho takových historiků kolovalo po noviciátech a klášterech v Polsku, a dodávala se k tomu nová svědectví těch, co postupem času musili prodělávat římskou zkušenost.

Bratr Maxmilián Kolbe měl osmnáct let a musil si přece bránit svůj bílý věnec. Mohl se na sebe úplně spolehnout? Věděl, že ve velkých strategických plánech se může zabránit porážce i tím, že se takticky vyhne bitvě. Tím spíše, že od nějaké doby se necítil dost zdrav, a kdo ví, zda v podnebí, tak rozdílném od jeho rodného kraje, bude moci dokončit svá studia...

Když se dostavil k páteru provinciálovi, byla to jen tato poslední klávesa, klávesa jeho chabého zdraví, na kterou stále ukazoval, aby dosáhl dovolení zůstat v Polsku. Představený byl tím překvapen a rozmrzelý, ale nakonec se vzdal a vyškrtnul jméno bratra Maxmiliána ze seznamu odjíždějících. A bratr Maxmilián si zhluboka oddech.

Ale večer, když o tom znovu přemýšlel, všechno se mu objevilo v novém světle: vždyť to byl čin zbabělosti. Opravdu, velká zbabělost! Domníval se, že není dost připravený

k boji a utekl z boje, poněvadž mu chyběla důvěra v pomoc Boží a jeho „mamuše“.

Té noci nemohl zamhouřit oko. Hned brzy ráno už klepal na dveře pátera provinciála.

„Otče - řekl - je mně líto, že jsem vám večera odpoledne vyjevil své osobní přání. Prosím, abyste se mnou naložil podle své vůle. Chci poslechnout, jen poslechnout.“

Páter provinciál se na něj podíval pevným zrakem a neřekl ani slovo. Pak otevřel zásuvku u stolku, vyňal papír se jmény odjíždějících a na jejich konci připsal jméno bratra Maxmiliána Kolbeho.

Za dva měsíce mladý student napsal z Říma své matce: „Není to tak hrozné, jak jsem si to představoval a jak jsem vám psal ... Konečně chodíme tu vždycky ve skupinách...“

Zatímco bratr Maxmilián navštěvoval po tři roky papežskou universitu Gregoriánu, kde dosáhl doktorátu 22. října 1915, a později přednášky z teologie na papežské teologické fakultě při Mezinárodní řádové koleji v ulici sv. Teodora na Palatině. V ředitelství koleje se vystřídal několik rektorů. Ale ten, který měl největší vliv na duši bratra Maxmiliána, byl bez sporu páter Štěpán Ignudi, rektor od r. 1916.

Rodem byl Janovan, duchem Říman a jeho láska k papeži neznala žádné výhrady, jeho obhajoba práv Církve nesnesla žádné vytáčky a jeho protizednářský zápal nepřipouštěl žádnou slabost.

„Že páter Maxmilián později zaměřil všechnu svou činnost a své dílo na úctu k Neposkvrněné a rozšíření své „Armády“ pro obrácení všech nepřátel Církve a hlavně zednářů - píše Mons. Josef Palatucci, biskup v Campagni a kdysi spolužák Maxmiliána Kolbeho v římské koleji Seraficum - se vysvětlí skutečností, že mezi rektory naší římské mezinárodní koleje byl páter Štěpán Ignudi, představený studentů, který tento úřad zastával dvakrát a který nás chovance vychovával v duchu vložení římském, ve velké přichylnosti k Svatému Otci a v duchu boje proti zlu, hlavně proti zednářství.“

Zajisté, Maxmilián Kolbe zaměří svou činnost a své dílo na úctu k Neposkvrněné a bude tak sledovat hlubokou brázdou, kterou vyoral v jeho duši silná osobnost pátera Ignudiho. Ale první setkání - smíme-li to tak nazvat - bratra Maxmiliána s Neposkvrněnou se uskutečnilo dva roky před tím, než páter Ignudi byl povolán řídit onu kolej. A bylo to setkání dojemné a zároveň rozhodující, naplněné prostým jasem a přitom prostoupené

hlubokou vírou. Mluvíme o „prvním setkání“ s Neposkvrněnou, poněvadž je-li pravda, že se Maxmilián zasvětil Matce Boží už od svého dětství, je také pravda, že v Polsku až do r. 1914 byla přesvatá Panna zývána s titulem

Matka Boží, Sedmibolestná anebo Královna, zatímco v polské řeči ani neexistoval vhodný a dostačující výraz, který by vyjadřoval mimořádnou výsadu Neposkvrněné.

A zde jedna událost: bratr Maxmilián vážně onemocněl. Na palci jeho pravé ruky mu narostl jakýsi vřed a vydatně hnísal. Úsudek kolejniho lékaře byl zdrcující: Je třeba operace. Hned zítra. Amputace prstu. Byl to krutý výrok pro budoucího kněze. U oltáře by bylo vidět, jak mu chybí prst tak nutný, aby mohl držet posvěcenou hostii. Ale bratr Maxmilián se odevzdal do Boží vůle bez jakéhokoliv naříkání, bez slovíčka odmluvy.

Večer ho navštívil páter rektor, kterým tenkrát byl páter Bondini.

„Také já jsem měl podobnou nehodu - vypravoval - před mnoha a mnoha lety. Mohl jsem mít tak asi dvanáct let. Pamatuji si, že jsem bolestí pištěl jako mladý dravec. Vřed jako ten tvůj a kost mi zahnívala. Ovšem můj vřed byl na noze, ne na ruce. Ale také o mně lékař prohlásil, že je nutná amputace. Byl to výtečný lékař, ve svém oboru se vyznal znamenitě, ale nezaboh, až to praštělo. Moje matka se nechtěla smířit s tím, že bych měl jít pod nůž, to je přirozené. tedy lékař si zavolal několik kolegů na radu. A ti mu jen potvrdili jeho rozsudek. Nedalo se podle nich nic dělat, než se svěřit chirurgovi, a to co nejdříve, hned zítra. Ale jakmile lékaři odešli, maminka s rázností, jak to dovedou jen maminky, mně sundala obvaz, umyla mi nohu mýdlem a pak mi dala obklad s lurdskou vodou. Zanedlouho nato jsem usnul bez bolesti, spal jsem klidně celou noc a druhý den ráno jsem cítil, že jsem uzdraven. Když přišel lékař, aby mě odvedl ke svému příteli chirurgovi a matka mu řekla, co se stalo, začal nadávat na pověry bigotních ženských a na sugesci ubohých dětí. Ale jakmile mi sundal obvaz, spatřil, že z chodidla mé nohy vychází kousek

shnilé kosti. Semtam zabručel nějaké vědecké vysvětlení, alespoň tak se mi to zdálo podle nesrozumitelných výrazů, kterých používal. Zřejmě se snažil nějakým způsobem vysvětlit tak nápadné náhlé rozuzlení mé nemoci. Po nějaké době jsem se dozvěděl, že onen lékař byl tak přesvědčen o mém zázračném uzdravení, že se obrátil a svým nákladem dal postavit kostel. Jo, jo, tak se to všechno událo. Nic jiného ti nefeknu. A abych nezapomněl, mám tu v kapse lahvičku s lurdskou vodou. Dám ti ji na stolek...”

Pak odešel. Následujícího jitra lékař koleje „Seraficum“ vešel do pokojíku bratra Maxmiliána, aby ho připravil na operaci.

„Pane doktore - řekl nemocný - myslím, že mám lék, který by mě mohl uzdravit bez řezání. Prosím, nechtěl byste ho použít?“

Lékař se podíval na lahvičku, kterou mu bratr Maxmilián ukázal, pochopil bez jakéhokoliv výkladu, oč jde, a poněvadž to byl věřící křesťan, ochotně a rád přiložil obklad, i když byl přesvědčen, že tu musí zasáhnout operační nůž.

„Počkáme tedy do zítřka“ - řekl a odešel.

Ale druhého dne musil konstatovat, že operace není nutná. Stačilo několik převazů a palec se úplně zahojil.

To bylo první setkání Maxmiliána Kolbeho s neposkvrněnou Pannou lurdskou. A po tomto setkání následovalo mnoho událostí, v nichž se projevil jeho apoštolský zápal. Používal každého poznatku získaného studiem a všech svých vědeckých schopností, aby zahanbil nevěrce, se kterými se rád pouštěl do rozhovoru, ať to bylo ve vlaku nebo na ulici.

Snad to stojí zato vypravovat dvě nebo tři takové příhody.

Jednoho dne v samém středu Říma bratr Maxmilián zaslechl, jak význačná osobnost politického života chrlila celou kanonádu obviňování na papeže a na Církev. Bez říkání se vmísil do rozhovoru - pro něj to bylo jako pozvánka na svatbu - a diskutoval s takovým záplem a s takovou přesvědčivostí, že nakonec onen význačný nadutec, rozmrzelý nad tím, že všechny šípy, co vyťahoval ze svého protiklerikálního toulce, se mu lámaly, se na něj rozkřikl: „A nyní už dost, chlapečku!

Já vím dobře, co říkám. Mám doktorát z filosofie!“

„Také já mám doktorát z filosofie,“ odpověděl mu bratr Maxmilián. Onen vytřeštil oči na toho fráteríka, nehádal by mu ani šestnáct let. Ale doktorát je doktorát, tak si myslel, a mezi kolegy musí být korektnost...

A tak dialektický zápas pokračoval s větší uhlazeností, ale také s větší přesností, až se onen knězotrout dostal do úzkých. „Potom ztichl, jako by chtěl o tom ještě uvažovat,“ tak vypravuje páter Pal, který byl svědkem tohoto jedinečného zápasu.

Jindy bratr Maxmilián, když se vracel se svým spolužákem do koleje Seraficum po návštěvě baziliky svatých Apoštolů, potkal skupinku tehdejších „teddy-boys“, kteří se bavili tím, že pronášeli hnusná rouhání proti Madoně. Hned mu vyhrkly slzy z očí, vrazil mezi ně a postavil se uprostřed nich. „Proč působíte bolest přesvaté Panně? Proč to vůbec děláte?“ tak se jich ptal líftostivě. A oni svým sarkastických římským žargonem mu odpověděli, že si na někom musí zchladit žáhu. Zatím spolužák tahal Maxmiliána za hábit, aby ho odtamtud odtáhl, dříve než oni výrostci něco podniknou „via facti“. Ale ne, bratr Maxmilián tu stál pevně jako skála a neustoupil. Stále jim domlouval, až se mu podařilo dostat od každého z nich slib, že se už nebudou rouhat. Jen tak opustil kolbiště.

Jindy zase bratr Maxmilián navrhl svému druhu, jako by to bylo něco docela samozřejmého, aby ho doprovodil do Palazza Verde (Zeleného domu). Pro toho, kdo to neví, Zelený dům byl sídlem zednářů. Mladý Polák chtěl vtrhnout do pevnosti nepřátel Církve a dokonce obracet jejich velmistra.

Přednášky pátera Ignudiho a trapné divadlo, které spatřil na náměstí sv. Petra - když při příležitosti dvousetletého výročí zednářství, povykyjící zástup mával praporem s nápisem: Ve Vatikánu musí panovat satan a papež bude jeho sluhou, a předváděl rouhavé výstupy pod okny Svatého Otce - to vše napálilo křečovité jeho rozhodnost jednat.

Jeho spolužák souhlasil, ale když oba žádali o dovození pátera rektora, vyčetli ihned z jeho dobráckého pohledu, že jejich poslání uvízlo na mělčině hned na počátku.

„Ano, samozřejmě, také já si přeji, aby se velmistr obrátil, - řekl páter rektor - ale váš plán je předčasný. Nemyslíte, že by bylo lépe zatím se hodně modlit za obrácení zednářů?“

„Dobře tedy, začneme se modlit,“ řekl bratr Maxmilián svému příteli, sotva vyšli ze dveří a zavedl ho do kaple.

Úplně podle styku Maxmiliána Kolbeho: bezprostřední rozhodnutí v naprosté poslušnosti. Ne zítra, ale dnes. Ne po troškách, ale všechno.

Tyto události, které jsme tu jen tak namátkou podali, jsou výňatky z domácí kroniky. Ale za římského pobytu tohoto prostého syna zotročeného Polska se mělo uskutečnit něco, co mělo historický význam nejen pro jedinou zemi, nýbrž pro celý svět: založení Armády neposkvrněné Panny, která vystoupila na scénu křesťanstva jako jedno z hnutí, které dostalo význačnou úlohu v moderních zápasech Církve. Ale o tomto hnutí bude řeč v další kapitole.

Zatím stačí, když povíme, že 28. dubna 1918, zatímco dosud hřměla děla na různých frontách první světové války, v chrámu sv.

Ondřeje della Valle byl Maxmilián Kolbe vysvěcen na kněze.

Den nato sloužil svou první mši svatou v kostele sv. Ondřeje delle Fratte, u zázračného oltáře, kde v r. 1842 se zjevila svatá Panna židu Alfonsu Ratisbonne a proměnila ho z divokého vlka v tichého beránka.

Ještě patnáct měsíců a páter Maxmilián se vrátil do Polska. Den předtím dosáhl doktorátu v teologii a den nato už byl ve vlaku, který ho měl dovést do vlasti.

V registrech koleje Seraficum u postupného čísla 277 zůstaly a zůstanou tyto krátké řádky, zapsané tacitovským stylem páterem Štěpánem Ignudim, které připomínají jeho římský pobyt: „Maxmilián Kolbe z haličské provincie. Vstoupil 29. října 1912. Vysvěcen na kněze 28. dubna 1918. Dosáhl doktorátu filosofie na papežské universitě Gregoriáně. Doktorátu teologie dosáhl v této koleji (22. července 1919). Odjel 23. července 1919. Svatý mladík.“

S. C. Lorit

(Pokračování v příštím čísle.)

Proste a bude vám dáno...

Jedné neděle r. 1981 byl Sean Mulrine z města Derry v severním Irsku zrovna v kuchyni a připravoval chlebičky pro piknik. Najednou uslyšel svou ženu Annu volat. Doposud měli dvě děti, jedno dítě paní Anna před časem ztratila a nyní v brzku čekala porod dvojčat. Sean přiběhl a uviděl svou ženu s obličejem zkřiveným bolestí. Naříkala si na velké bolesti hlavy. Sean chtěl volat lékaře, ale Anna jej od toho odradila. Byla totiž neděle a jejich lékař byl velmi těžko k dosažení a navíc jej nechtěla rušit v jeho odpočinku. Avšak nakonec přece jen sdělila Seanovi telefonní číslo lékaře, než ztratila vědomí. Lékař přišel, dal jí injekci a zavolal záchrannou službu. Bylo velmi těžké nést Annu v bezvědomí na nosítkách po mnoha schodech.

V nemocnici v Derry řekli Seanovi po důkladné prohlídce jeho ženy tři lékaři, že jeho paní má krvácení do mozku, nebo tumor (nádor). Zbývalo jí asi půl hodiny života. Zeptali se ho, zdali sou-

hlasí, aby jeho žena byla napojena na přístroje udržující základní životní funkce, aby dvojčata byla zachráněna. Anna byla již v 24. týdnu těhotenství.

Sean se učí modlit

Manžel souhlas podepsal. Dovolili mu jít za Annou, aby se s ní rozloučil, protože zbývalo již jen málo času. V té době měla být dle vyjádření lékařů již klinicky mrtvá. Bylo jí třicet pět let. Sean vstoupil, a když viděl její zkřivený, bledý obličej, padl na kolena a prosil Ježíše o pomoc. Zůstal u Anny celý zbytek dne a celou noc a modlil se. Druhého dne kolem poledne navštívil svou matku, která vzala obě starší děti k sobě. Informoval ji o Annině stavu a matka mu dala lístek, na kterém byla modlitba k páteru Piovi (modli se, synu, třeba ti to pomůže - poznamenala). Sean se dosud příliš nemodlil a o páteru Piovi slyšel nyní poprvé.

V květinářství koupil všechny růže, co měli na skladě, a donesl je na oltář Matky Boží v kostele v Derry. Při tom našel u sebe modlitbu k páteru Piovi a poprvé prosil stigmatizovaného kapucína o jeho přímluvu.

Pak se vrátil do nemocnice, kde mu lékaři znovu řekli, že Anna je již klinicky mrtvá. Přesto se s tím Sean nesmířil a příštích deset dnů strávil většinou v nemocnici a střídavě se modlil růženec a modlitbu k páteru Piovi. Pak šel do kostela a dal opět růže na mariánský oltář. Vrátil se zpět k Annině lůžku, mluvil k ní, aniž věděl, zda ho slyší, zašel k dětem a opět zpátky k Anně. Stále se při tom modlil a jeho přátelé ho v modlitbě podporovali. Po deseti dnech modliteb k páteru Piovi a proseb alespoň o náznak naděje, mu stiskla Anna ruku. Stále byla v bezvědomí a on jí prosil: - Jestli mne slyšíš, tak mi stiskni ruku! - Současně vzýval pátera Pia... a Anna mu znovu stiskla ruku.

Posudek lékařů

Byl přizván jeden lékař. Byl skeptický, ale zavolal jiného specialistu z Royal Victoria Hospital. Ten Annu pokusným způsobem na deset minut zbavil prostředků, udržujících ji při životě, což by normálně neměla přežít. K údivu lékařů to nejen přežila, ale vydržela tak celých čtyřicet osm hodin. Celou tu dobu se Sean modlil růženec a modlitbu k páteru Piovi. Anna byla přemístěna do nemocnice Royal Victoria. Jak se později ukázalo, věděla Anna již v té době velmi dobře, co se s ní dělo. Slyšela všechno, co jí Sean říkal, a také že jí zpíval její zamilovanou píseň z filmu Doktor Živago. Nemohla mu to však říci. Její matka viděla téci slzy z jejích očí, když ji převáželi do nemocnice Royal Victoria.

V této nemocnici byla opět napojena na oživovací přístroje, aby se neublížilo ještě nenarozeným dvojčátkům. Jejich zdravotní stav byl podle názoru

řů lékařů dobrý a jejich vývoj probíhal normálně. Po nějaké době riskovali specialisté nový zásah. Sonda, zavedená do Annina mozku, měla podat přesné informace o jeho poškození. Diagnóza zněla: v Annině mozku bylo prasklých sedm důležitých cév. V centru mozku se nacházelo velmi mnoho krve. Pokusy s odsáváním mohly Anně jenom více ublížit, proto se lékaři k tomu neodvážili. Nemohli pro ni nic víc udělat, chtěli jen uchovat při životě

dvojčata. K tomu bylo zapotřebí Annina živého organismu až k třicátému šestému nebo třicátému osmému týdnu těhotenství. Kdyby se operace mozku podařila, ztratila by Anna v nejlepším případě řeč a zůstala by ochrnutá. Sean si najal v nemocnici pokoj, aby byl Anně stále nablízku. Když se jednou procházel po chodbě a po skončení druhé části růžence vyslovil podruhé modlitbu k páteru Piovi, přicházel proti němu nějaký muž. Bylo to v noci ve 2,30 hodin a Sean instinktivně věděl, že tento muž jej hledá. Jmenoval se Michael Murray a vlastnil jednu rukavici pátera Pia.

Prý uslyšel ženský hlas, který mu řekl, že v nemocnici Royal Victoria potřebuje nějaký Sean Mulrine jeho pomoc.

Páter Pio pomohl

Michael předal Seanovi rukavici a poradil mu, aby ji přiložil k nemocné a též aby jí pošeptal do ucha, co je to za relikvii.

S dovolením noční sestry přišel Sean k Anně, ukázal jí relikvii a přiložil jí rukavici na hlavu. Anna jí vzala, přiložila si ji k tělu.

Když se příští den přišel Sean na Annu podívat, byla její postel prázdná. Lékaři se usnesli, že jí poskytnou ještě jednu šanci a že ji budou operovat. Manžela opět upozornili, že když se zásah podaří, bude se Anna nanejvýš trochu pohybovat na lůžku, ale v celku zůstane ochrnutá a němá. Více naděje nedávali.

Sean mohl jen čekat a modlit se. Šel do svého pokoje. Zde ucítil najednou tak silnou vůni růží, že nemohl uvnitř vydržet. Tato vůně tam zůstala čtyřicet osm hodin. Sean pochopil, padl na kolena a děkoval Bohu.

Operace trvala deset hodin. Ještě jednou varovali lékaři Seana, aby si od operace příliš nesliboval. Anna měla zůstat ochrnutá a němá. Mohla by se však starat o děti.

Když se však Anna probrala z narkózy, promluvila. Pro lékaře to bylo z medicínské stránky nevysvětlitelné.

Anna se zotavovala dobře, děti donosila do konce a v pravý čas porodila v nemocnici v Derry zdravá dvojčata. Oba chlapci dostali při křtu k svému jménu ještě jméno Pio z vděčnosti za přímlovu zemřelého kapucína. 23. září 1981 byla Anna propuštěna z nemocnice. Potřebovala ještě dlouhý čas na zotavení, musela se učit chodit, ale byla zdravá. Seanovi říkávala, že si nepamatuje vše, co se stalo, ale byla to velká milost a oba nyní musí být Bohu i páteru Piovi za to vděční.

Později poskytla interview: „Nebyla jsem žádná horlivá věřící, dokud mne nepostihla tato nemoc, nyní jsem ale přesvědčena, že Bůh prostřednictvím silné víry a modlitby pomáhá. Modlitba se stala pro mne nyní životně důležitou.“

Anna byla propuštěna z nemocnice 23. 9. 1981. Páter Pio zemřel 23. 9. 1968.

„...Paní Mulrinová je výjimečná v tom smyslu, že její vyléčení a úplné uzdravení je v jejím případě neobvyklé. Měla, jak jsem zjistil, těžké krvácející do mozku a byla v bezvědomí. Z mnoha důvodů jsem neměl žádnou naději a potřeboval jsem hodně času k tomu, abych jejího manžela uklidnil. Chci se ještě zmínit, že po celou dobu její nemoci jsem viděl pana Mulrina prodlévat v blízkosti místnosti intenzivní péče, někdy i celou noc sedět beze spánku, neoholeného, hladového. Na mé otázku odpovídal, že se modlí k páteru Piovi a v ruce držel lístek s modlitbou. Měl velkou víru a byl přesvědčen, že se jeho paní úplně uzdraví. Byla jí věnována veškerá medicínská péče a chci k tomu dodat, že zde bylo ještě něco navíc...“

Výsledek, že paní Mulrinová se úplně uzdravila, je, mírně řečeno, jedinečný a, jak věřím ne pouze zásluhou medicínské vědění.“

3. června 1986, Dr. A. K. Shamsuddin, odborný lékař v oboru porodnictví a gynekologie v Londýně.

*Z časopisu Betendes Gottes Volk
přeložila J. Procházková*

ATEISTA TRAPISTOU

„Nebylo to tak, že bychom se opjeli. Ne, naše podivné chování se zakládalo na vysedávání v místnosti plné popíjejících lidí - bez velkého povídání - a oddávání se ohlušujícímu jazzu, který vibroval v celém tom moři těl. Spojoval je všechny společně v druh plynoucího média.“

Tímto způsobem známý trapista a autor duchovních besceleřů - Thomas Merton - vypravoval o svém studentském životě na Columbia University, před vstupem do církve. Po takových nocích - vzpomínal - většinou už nedojel domů a musel přespat někde na nějaké nahodilé váleňě, na studentském privátě.

Nuda těchto večerů - popíjení v pokojích vyplněných jednotvárným hlukem a kouřením tak mnoha cigaret, že se zdálo, že zničí celé hrdlo - prázdnota takového života po nějakém čase udělala to, že si pomyslel: „Je už to všechno, co existuje?“

Zapsal se na přednášky ze středověké literatury, kde se popisuje období, kdy každý byl katolíkem a každý měl svůj životní cíl. Konečně jednoho dne ve výloze knihovny v Novém Yorku

(Trapista - jeden z nejpřísnějších mužských řádů, který vznikl reformou řádu cisterciáků.)

uviděl knihu Etienne Gilsona *The Spirit of Medieval Philosophie* (Duch středověké filozofie). Přečetl ji. Nelíbily se mu katolické idee. Předtím byl „obdarován“ nejrozmanitějšími fanatickými pojmy o katolicích. Báł se církve, cítil k ní odpor, dokonce nevěděl ani proč. Přesto všechno nemohl neobdivovat katolickou kulturu - tak bohatou a plnou.

Z této knihy si odnesl přesvědčení o velikosti Boha a jeho nekonečnosti. Text, v části zabývající se Bohem, byl racionální, hluboký a precizní, nebylo v něm nic z mlhavých nevědeckých a pověřivých řečí, v které - jak byl o tom přesvědčen - věřili katolíci.

I když v hloubi duše stále bloudil, knížka mu dala alespoň určitý respekt pro církev. K víře měl ještě ale daleko. Cítil žízeň jít do kostela, proto zvolil jeden z nekatolických kostelů a měl naději, že to splní potřebu jeho víry.

Kostel byl příjemný a krásný. Ale pastor mluvil o literatuře a politice, místo o náboženství. Merton prosil o milost, ale nadále zůstal vlažný. Hovořil s pastorem, který nevěřil ani ve Svatou Trojici ani ve Vtělení. Více se už tam nevrátil.

Merton psal: „Bůh chtěl, abychom všichni byli závislí jeden na druhém v díle spásy.“ I na Columbia University se našli profesori a přátelé, kteří ho uchránili od šílenství současné společnosti. Jednoho dne vešel do jiné třídy a rozhodl se, že tam zůstane. Profesor Mark Van Doren byl rozumným a moudrým člověkem, i Merton se mnoho od něho naučil. V té skupině se našel také Bob Lax, který se stal jeho blízkým přítelem. Lax vrhl světlo na jeho utrápený smutek. Byli ještě jiní, kteří mu poskytli pomoc.

Merton se začal modlit a číst O následování Krista.

Napsal magisterskou práci o Williamu Blakeovi - anglickém básníkovi - umělci a trošku mystikovi. Jeho dílo mělo vliv na Mertona. Blake byl excentrikem, ale velice duchovním. Pohrdal puritánstvím - stejně jako Merton - ale šťastně obdarovával láskou Boha.

Merton se obracel k Bohu. „Jak sladce a jednoduše se vše vykonalo“ - řekl - „se všemi vnějšími milostmi, které byly naaranžovány na mé cestě laskavou Boží Prozřetelností!“ Bůh ho převedl s jemností od ateismu k víře a Merton, který měl velice neklidný život, temný a bouřlivý, teď našel klid. Řekl, že je připraven na všechno, co Bůh chce. Ale pořad ještě nevěděl na co.

Kvakrem (protestantská sekta, pozn. překladatele), ale silný vnitřní proud ho nasměroval ke katolictví. Nakonec se stala touha tak silná, že jí nemohl odporovat. Poprvé v životě šel na mši svatou. Než to učinil, prohlídl si všechny katolické katedrály v Evropě, ale jestliže se v nich něco dělo, vyplašeně utíkal - tak byl kován v antikolických pocitech. Stále se ještě pořád báł jít do katolického kostela, ale touha byla silná, něžná a čistá. Nemohl odolat.

„Bůh zařídil, že to byla velmi krásná neděle“ - vyprávěl. Poprvé strávil v Novém Yorku neděli střízlivě. Šel do malého kostelíka Božího Těla, poblíž kampusu Columbia. Vešel do studené temnoty nechavajíc za sebou světlo slunce a dívajíc se do prostého sanktuaria. Bylo příjemné, ale nejvíce ho oslovilo to, že kostel byl plný lidí. Všiml si jejich modlitby. Především si povšiml mladé dívky, která klečela a modlila se ve velkém soustředění.

Merton podává zprávu, že na počátku kněz byl zaměstnán při oltáři, čemu nerozuměl. Lide zdáli se mu být rozmodlení a upřímní. Konečně se kněz ocítl na kazatelnicí. Merton ještě stále měl obavy: myslel dokonce, že může někdo přijít a vyhodit ho; jak málo věděl o katolicích.

Kázání bylo jednoduché a krátké. Kněz byl mladý, mluvil bezprostředně, ze srdce. Mertona překvapilo, že považoval za samozřejmost - oproti předchozímu duchovnímu - že všichni věří v Božství Krista.

Kněz říkal, že víra je dar. V hloubi srdce Merton pocítil, že tento dar obdržel. Pomyslel si, že kdyby ho obdržel dřív, vyhnul by se mnoha samo-zabíjejícím hříchům. Teď už věděl, že dlouho křivdil Kristu svým sobectvím a hledáním příjemnosti.

Po mši svaté se Merton dlouho procházel. Byl krásný slunečný den. Díval se na svět úplně jiným způsobem.

Přibližoval se stále více ke Kristu. Četl stále více katolické knížky a čím více četl, tím větší v něm zanechávaly stopu. Každý večer se modlil Zdrávas Maria. Každý den rozjímal a meditoval. Konečně jednu noc četl o anglickém básníkovi, pozdějším jezuitovi, Gerardu Manleiu Hopkinsovi, který myslel na to zůstat katolíkem.

„Náhle“ - vyprávěl - „něco se ve mně začalo jakoby vařit, něco mě začalo postrkovat, nutit“.

Nějaký hlas jakoby říkal: „Na co čekáš?“

Merton vstal, zapálil si a začal se dívat přes okno na dešť. Otázka stále se mu vracela. Řekl: „To je hloupost“ a začal se procházet po pokoji. Vzpomněl si, že Hopkins napsal kardinálovi Newmanovi, dřívějšímu konvertitě, a že Newman ho pozval k sobě na rozhovor.

Merton věděl, že by si měl pohovořit s knězem. Oblékl si nepromokavý plášť a vyšel do deště. Najednou jeho srdce začalo zpívat.

Šel na faru a zazvonil u dveří. Hopodyně oznámila, že kněz odešel. Zavřela dveře. Merton začal scházet po schodech na ulici - a potkal vracejícího se kněze.

- Otče, mohu si s Vámi pohovořit?

- Ano, ano, vejdi dovnitř.

Merton napsal: „Posadili jsme se v malém salónku u dveří. A oznámil jsem: - Otče, chci být katolíkem“.

Rawley Myers

z knihy *Faith Experiences of Catholic Coverts*

Marnotratní synové a dcery, vítejte mezi nás ...

(Luk 15,21-23)

Syn mu řekl: „Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.“

Ale otec nařídil služebníkům: „Přineste honem nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obujte ho. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je a hodujte a veselte se.“

Tak stojí psáno v Bibli svaté a mnozí z nás si neuvědomují, že by mohli tato slova i dnes skutky naplnit.

Stěžovala si mi mladá žena z malého města, že její manžel-komunista, nedovolil jí ani dětem v době totality chodit do kostela. Bylo jí to líto a častou modlitbou a hlubokou vírou vynahrazovala Bohu to, co pro klid v rodině mu nemohla dát. Po listopadu dala dcerky do náboženství a byla pyšná, když je vedla k první-

mu svatému přijímání. Jenže... Místní ženy jí hned odsoudily: „Vida jí, komunistku, teď leze do kostela, že se nestydí.“ Ano, styděla se, viděla jejich posměšné a nenávislné pohledy a „dobré kamarádky“ jí tyto řeči rády donesly. Ona váhala, smí vůbec k svatému přijímání?

A to je jen jedna z mnohých, kteří do kostela nechodili, a když tak tajně v jiných městech a vsích, nebo aspoň postáli u kapličky či Boží muky v polích a jejich modlitba byla stejně vrucí, jako nás všech. Báli se, že přijdou o zaměstnání, že děti nedostudují, rodina bude mít potíže, prostě každý nedovedl být tak statečný, aby čelil komunistické zvěli.

Nyní se nám vrací. Otevřme jim svou náruč, nebudme malicherní, vítejme je, jako otec vítal svého marnotratného syna: „**Protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen.**“

Potřebujeme nadšení mladých lidí. Potřebujeme jejich radost ze života. Odráží se v ní něco z prvotní radosti, kterou měl Bůh, když stvořil člověka. Právě takovou radost zakoušejí mladí. Je sice všude na světě stejná, ale také pokaždé jiná, originální. Mladí ji umějí vyjádřit po svém.

Není pravda, že papež volá mládež k setkání ve všech koutech světa. Mladí volají papeže. A i když mu přibývá let, vybízejí ho, aby zůstal mladý. Nedovolují mu zapomenout na jeho zkušenosti, na objev mládí a na velký význam mládí pro život každého člověka. To, myslím, vysvětluje mnohé.

Jan Pavel II, Překročit práh naděje

Setkání s Kristem

Ve dnech 9. a 10. září proběhlo evropské setkání mladých se svatým Otcem v italském Loretu. Z Čech a Moravy sem přijelo asi dva tisíce mladých poutníků.

Tuto pouť jsme zahájili už 5. září mší svatou se svými diecézními biskupy a ještě téhož večera jsme se autobusy vydali na cestu. Každý z nás od tohoto setkání se svatým

Otcem očekával něco jiného, ale v každém z nás byla touha načerpat zde nových sil a povzbuzení k opravdové víře. V podstatě však tyto touhy vyjadřovaly jedno jediné: setkat se s Kristem.

UVĚDOMILI jsme si také, že pokud má toto setkání přinést své plody, musíme i my něco ze sebe dát a společně něco přinést.

Po šestnáctihodinové jízdě nás Itálie přivítala slunečným počasím a otevřeným srdcem i náručí místní Církve.

Naše první mše svatá v Itálii byla sloužená olomouckým arcibiskupem Janem Graubenerem v loretánské bazilice Panny Marie. Po mši svaté jsme pak každý z nás ve svatém domečku svobodně odpověděli svým Fiat na Boží výzvu tak jako Maria a plně se odevzdali do jejích rukou.

V tomto duchu jsme se po celé následující tři dny připravovali na samotné setkání se svatým Otcem.

Poutníky z naší republiky srdečně uvítali a po celou tuto dobu hostili mladí se svými rodinami z blízké diecéze Fabriano.

Scházeli jsme se ke společnému programu: k modlitbám, svědectvím i písničkám.

Následující den (7. září) jsme měli kající pobožnost se svátostí smíření. Odpoledne jsme pak měli možnost navštívit několik zdejších památek a setkat se se skupinou mladých.

8. září byla jistě pro mnohé z nás velkým zážitkem společná modlitba a následující svědectví pana kardinála M. Vlka.

Ranní mše sv. 9. září zahájila pěší pouť do Loreta. Hlavní celebrant kardinál Vlk nás jasně vybídl k tomu, abychom byli kazateli Božího slova.

S touto výzvou jsme se vydali na pouť k Panně Marii Loretánské a na místo setkání se svatým Otcem. Spolu s mladými lidmi z celé Evropy a také zástupci z Latinské Ameriky, Austrálie i států Afriky jsme se shromáždili v

údolí Montorso, kde jsme jako jedna rodina Božích dětí očekávali příjezd svatého Otce a tak jsme ho i za velkého potlesku a s radostí v srdci přivítali mezi námi. Následovala vigilie až do půlnoci zakončená ohňostrojem. Pod širákem jsme se vyspali až do nedělního jitra. V nezapomenutelné atmosféře téměř miliónového společenství mladých jsme se spojili se svatým Otcem v Kristu při mši svaté.

Papež Jan Pavel II. nám kladl na srdce, aby nám nezůstávala v zapomnění otázka solidarity a snaha o mír mezi národy celého světa a tak vykročit do III. tisíciletí jedině spolu s Kristem a Marií.

Hana s Veronikou a Markétou

V den uvedení do papežského úřadu. 22. října 1978, jsem na náměstí svatého Petra po bohoslužbě řekl mladým lidem: „Vy jste naděje církve a světa. Vy jste moje naděje.“ Ta slova bychom si měli stále připomínat.

Vztah mládeže a církve: ve skutečnosti bych chtěl zdůraznit, že mladí lidé hledají Boha, smysl života, definitivní odpovědi: „Co mám dělat, abych dostal věčný život?“ (Lk 10,25). Při tomto hledání se nutně setkávají s církví. A církev se na druhé straně nutně setkává s mládeží. Je jen nezbytné, aby církev měla hluboké porozumění pro to, co je mládí vlastní, a pro význam, který má mládí pro každého člověka. Je také nezbytné, aby mládež znala církev a poznávala v ní Krista, který po staletí doprovází všechny generace a každého člověka. Jde každému po boku jako přítel. Důležitým bodem v životě mladého člověka je den, kdy dojde k přesvědčení, že Kristus je jediný přítel, který ho nikdy nezklame a na něhož se může vždy spolehnout.

Jan Pavel II, Překročit práh naděje

Oslavy 350. výročí obrany Brna v brněnské katedrále

Na podzim r. 1644 velitel vojsk švédské královny Kristiny Leonard Torstenson zvítězil nad Dány a porazil u Jankova císařskou armádu, kterou rakouský císař Ferdinand poslal Dánům na pomoc. Po tomto osudném obratu války v Dánsku a Německu nastal všeobecný zmatek. Torstenson chtěl dobýt Vídeň, která nebyla opevněna ani vojensky zajištěna. Švédská vojska ničila a pustošila země, drancovala a vypalovala vesnice a města, která se jim ze strachu vzdávala a tak se Torstenson zjara r. 1645 dostal až na Moravu, poplenil značnou část země a směřoval k Brnu.

Brněnští se rozhodli, že se nevzdají a že budou hájit své město do posledního muže. Císař jmenoval velitelem města Brna hraběte Ludvíka Raduita de Souches, ale vojenskou ani žádnou jinou pomoc městu neposkytl.

Ihned poté co se Ludvík de Souches ujal vedení, vešel s ním ve spojení P. Martin Středa, tehdejší rektor jezuitské koleje a ujistil ho, že švédové sice Brno dobývat budou, nikdy ho však nedobudou.

Švédové přitáhli k Brnu v počtu 28 000 mužů. Obránců Brna bylo necelých 1500 z toho 389 cvičených vojáků.

Zatím co se ve městě a na hradbách bojovalo zbraněmi, chopil se P. Středa zbraně duchovní - vroucí modlitby k Panně Marii před jejím obrazem. Začalo se tam říkat, že v povětří nad kostelem brněnské koleje byl viděn člověk v jezuitském šatě, jak se modlí před Pannou Marií, která svým rozpoštěným pláštěm chrání město. Generál Torstenson prohlásil, že pokud 15. 8. 1645 Brno nedobude do 12 hodiny, pak se svým vojskem odtáhne. Den 15. 8. se slaví Nanebevzetí Panny Marie. Útok byl tak rozhodný a silný s nasazením všech prostředků, že Brňané v těchto těžkých chvílích byli nuceni se uchýlit ke lsti a začali vyzvánět poledne v 11 hodin. Švédové na toto

znamení boje zanechali. Od těchto dob se v Brně vyzvání poledne o hodinu dříve.

Švédové se Panně Marii rouhali, Brňané prosili Pannu Marii o ochranu.

Na slavnostní mši k výročí 350 let této události vyhlásil brněnský biskup Vojtěch Cikrle mezi jiným tato slova:

„Na nás všech spočívá tíha odpovědnosti za to, jakým směrem toto město půjde dál. V té době se zdála neuvěřitelná přesila těch, kteří Brno obléhali. Teď nám nikdo Brno nechce vzít, nikdo nás neobléhá - díky Bohu, ale přesto si myslím, že všichni cítíme mnoho věcí, které jsou špatné - které jsou špatné v nás uvnitř.

Všichni cítíme, že jsme ohrožováni určitým špatným myšlením.

Jsme ohrožováni mnoha věcmi. Vítězí lidské sobectví, kdy se člověk ptá, co z toho budu mít... Člověk hledá to, jak by nejnadhěji proplul, jak by nenarazil. Je to pochopitelné. Vždycky však záleží na člověku, za čím stojí, na postoji jaký vzjme a teprve z toho postoj může vlastně vzcházet i naděje. Naděje, kterou mají mít všichni poslanci, všichni, kdo jsou v jakékoliv službě. Naděje, kterou mají reprezentovat manželé sobě navzájem. Naděje, kterou rodiče mají předávat svým dětem. Naděje, že lidé budou volit to, co je dobré a správné. Jestliže máme Brno ubránit proti všemu zlu, potom i my sami musíme zaujímat postoj člověka, který hledá pravdu; postoj člověka, který je pokorný, který ví o omezenosti svých sil, ale který svou naději vložil ještě někam dál, který svou naději vložil do Boha. Ať tedy i my hledáme tuto jistotu, abychom se stali nadějí všech, nadějí pro budoucí časy a pro rozkvět tohoto města.

Děkujeme za to, že se naši předkové ubránili a prosíme za to, abychom i my proti přesile zla dokázali vzdorovat, ale nejen vzdorovat

- abychom dokázali kvést, zrát a přinášet plody. Kéž se tak stane a kéž se tak stane v co největší míře.

Kardinál Miloslav Vlk, který byl na slavnostní mši přítomen prohlásil:

„Když jsem sem přicházel, tak mě chytil jeden žurnalista z Rovnosti a zeptal se: „Proč přicházíte?“ Myslím, že možná i tohle to je otázka mnohých i zde proč přicházím. Samozřejmě, abych vzdal hold a poctu vašim statečným a chrabkým předkům, abych s vámi tady slavil chvíle radosti a děkoval Bohu, Panně Marii, ale přicházím zvláště pro-

Foto: -jg-

to, abych zdůraznil a podtrhl jednu důležitou věc z této oslavy pro dnešní dobu. Také dnes se mnoho kalkuluje a počítá jako ten slavný švédský generál Torstenson, také dnes se dělají výzkumy, kdo má víc síly, moci, preferencí, vojáků. Také dnes se poukazuje na malé skupiny, turistické spolky a podobně a já jsem přišel, abych zdůraznil, že se musíme poučit z dějin, z historie, že nejen množství a tisíce vojáků a síla armád, ale že mnohdy zachraňuje města a státy a říše malá skupina, nepatrná skupina. Kdysi v Německu byla veliká soutěž na plakát pro Katolikentag pro shromáždění katolíků v Německu, která se kaž-

dých pět let opakuje a vyhrál jeden plakát, na kterém bylo napsáno „Ty a Bůh, vy jste větší na“. Tak mi to vytanulo dnes na mysl, když jsem tady slyšel ty počty a já jsem přišel, abych podtrhl pro toto město, pro tento stát, pro politiky tohoto státu, aby nezapomněli dobře počítat, aby nepřehledli, že 400 vojáků a pár dobrovolníků rozhoduje mnohdy o osudu měst a států a říší, jestliže tato malá skupina, tato malá hrstka je spojena s mocí Boží. Vy Brňané to máte zapsáno ve vašich slavných dějinách.

Přišel jsem také poděkovat, že tehdy vaši předkové zachraňovali, ale přišel jsem také zdůraznit, že Brno nepodlehne, že Brno může rozhodovat i dnes o osudu tohoto státu, o osudu církve, jestliže půjde za tímto obrazem, jestliže bude mít sepnuté ruce, jestliže veřejná a politická moc bude spolupracovat jako tehdy s Martinem Středou i dnes s tou nepatrnou slabostí a řekneme duchovní. Proto jsem především přišel, abych to řekl nejen pro vás, ale i pro obyvatele tohoto státu, abychom se poučili dobře z dějin a abychom počítali, počítali dobře, abychom započítali také tuto moc a sílu, se kterou

je nutné počítat. Abychom se nepřepočítávali jako mnohdy v dějinách, jako právě slavný švédský generál.

Tohle jsem vám přišel já ze sousední bratrské - sesterské chcete-li církve z Prahy říci - tedy složit hold vašim předkům, vaší slavné historii, poděkovat za to, že se v Brně tehdy rozhodovalo o osudu Prahy a připomenout tuto skutečnost. Nezapomeňme na ni!

Počítejme s touto mocí a uvědomme si, že musí spolupracovat svéra civilní a svéra duchovní.

Za to jsem se já tady s vámi dnes modlil.“

Redakce

Z generální kapituly Minoritů v Assisi

Přicestoval jsem do Assisi jako poslední, 23. května. O. generál mi dovolil, abych se zúčastnil setkání s Janem Pavlem II. v Praze a v Olomouci v den svatořečení sv. Jana Sarkandra a sv. Zdislavy. Kapitula totiž začala již v pátek 18. května.

Zástupci a představení Minoritů z celého světa se totiž pravidelně setkávají každých šest let v Assisi. Shromáždění svolává generál řádu. Ten se svým stálým poradním sborem (kapitulou) řídí všechna jednání.

Generální kapitula trvá skoro měsíc a má svůj předem přesně stanovený program. Letos byla hlavní témata: život podle evangelijních rad v bratrském společenství, naše postavení v současném světě, misie.

Úvodní správu o své činnosti a celkový pohled na stav a činnost řádu a působení ve světě má generál. Jeho pomocníci pro jednotlivé kontinenty a oblasti v Evropě, asistenti, pak podávají přesnou zprávu o svých regionech.

Samozřejmě, že cílem kapituly je pohled a program do budoucna. V závěru celého rokování pak delegáti zvolí nového generála a jeho asistenty.

Práce bylo hodně. Každý den začínal bohoslužbou ranních chval a Eucharistie, s rekoleční promluvou. Celá kapitula, to jsou vlastně velké Exercicie se vším všudy. Po snídani začínala práce v jednotlivých komisích, sborech a samozřejmě v hlavním papežském sále kláštera Sacro Convento.

Dopolední program končil modlitbou Anděl Páně a obědem. Po něm hodinové volno a odpolední program v hlavním sále končil, pokud nedošlo k mimořádné změně, modlitbou nešpor. Večeře byla ve 20.00 hodin, po ní setkání nejružnějších skupin a jednotlivců. Byla velmi potřebná, užitečná.

Zalm 133(132): „Hle, jak je dobré a jak milé, když bratří bydlí pospolu...“

Poslední sobotu a neděli v květnu bylo volno. Se spolubratry z Polska jsme jeli navštívit klášter v Santa Severa (asi šedesát km od Říma severním směrem, na pobřeží Středozemního moře). Tento klášter před léty zchátral a bratři Italové ho nabídli bratřím z Polska. Ti klášter postupně opravili a obnovili duchovní život. Dokonce tam mají tiskárnu, kde se tiskne časopis „Rytíř Neposkvrněné“ v cizích jazycích do celého světa. (V polštině se tento časopis tiskne v Niepokalanowie.)

V sobotu 3. června, o vigílii svatodušní, se konala volba nového generála. Stal se jím provinciál z Padovy, páter Augustin Gardin. Zvláštním okamžikem byla chvíle, kdy v podzemní bazilice před Hrobem sv. Františka skládal slib. Dával nám pak požehnání relikviářem, ve kterém je uložen vlastoruční dopis sv. Františka. Následující neděli, 4. června, o slavnosti Seslání Ducha Svatého, pak vedl v bazilice jako hlavní celebrant bohoslužbu, při které jsme všichni koncelebrovali. Chrám byl doslova přeplněn věřícími a poutníky.

Není divu, že příští sobotu a neděli (10.–11.6.) jsme jeli do Padovy. Autobusy, někteří osobními auty. Umbrijská krajina je pěkná, ale cestou nás provázel déšť a zima. Bohu díky, v den slavnosti patrona Padovy a našeho řádu, sv. Antonína, bylo hezké počasí. Znovu jsme byli všichni společně u oltáře za účasti velkého počtu věřících. Poněkud mi vadil hluk při bohoslužbě, který téměř neustával a bylo třeba velké pozornosti při Mši svaté. Tak jako v Assisi, tak i v Padově můžete potkávat poutníky doslova z celého světa. Je to obrovský zážitek vidět, jak Kristus prostřednictvím

svých vynikajících svědků víry spojuje lidi v jedno.

Hned v pondělí, po návratu z Padovy, jsme odcestovali do Říma na audienci u Sv. Otce. Byl přivítán dlouhotrvajícím potleskem. Ve své řeči kladl důraz na opravdovost života zasvěceného Bohu, který má své oprávněné místo v dnešním světě.

Co všechny potěšilo, že byl v takové kondici, že s každým krátce promluvil. Jakmile mě O. generál představil, vybídl mě Svatý Otec, abych mluvil česky. Ptal se na naši situaci v Provincii a neopomenul dodat: „Já mám sv. Kopeček a na něm mnoho oveček.“ Na projevené mu přání dobrého zdraví a možnosti navštívit znovu naši vlast, odpověděl:

„Mam nadzieję, zegnaj, szczeż Boże!“

Řekl Ježíš: „Já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa.“ (Mat 28,20b)

Po audienci u Svatého Otce jsem se už nevrátil do Assisi, cestoval jsem z Říma do Prahy. Ale s velkým zpožděním, protože se v Itálii stávkovalo. Všude byl chaos, nikde a od nikoho jste se nedověděli, kdy a odkud co pojede. Nikomu do smíchu nebylo, zvláště ne matkám s dětmi v úmorném vedru čekat dlouhé hodiny ve dne a v noci na odjezd. „Stávka“. Znamení doby?

Pro mnohé lidi je to jediný prostředek jak bojovat o spravedlnost. Ale jsou také stávky, ve kterých se nežadá zrovna o spravedlivé. Navíc v poledne 13. června při krátkém obědě v římské Kurii s námi pořádně zatřáslo kratičké zemětřesení. Až na druhý den noviny přinesly zprávu, že v sídlištích lidé brali rychle to nejnutnější a opouštěli budovy. Mají zřejmě své zkušenosti. „Stávka a zemětřesení“.

Foto: A. Mari

Připoměla se mi slova:

„Budou znamení na nebi i na zemi...zeměřesení...povstane národ proti národu...vy pak se nebojte!“

Assisi? Na každém kroku se člověk potkává se sv. Františkem. Chvilé volna jsem využíval k prohlídkám a návštěvám všech nejnámějších míst života a působení tohoto velkého Assižana. Když jsem často putoval na kopec, horu Monte Subiasso (1290m) nad městem Assisi, hleděl do nádherné krajiny umbrijské, když jsem stál před domem, ve kterém se sv. František narodil, bylo snažší pochopit některé skutečnosti.

Jako malý chlapec pobíhal s ostatními dětmi uličkami kamenného města a také zřejmě lidí kamenných srdcí (jeho otec) a za městem mu otevírala náruč nádherná Boží příroda. Zde se utvářela jeho osobnost a později zaměření. Není divu, že tak jasnozřivě viděl Lásku Tvůrce všehomíra i Kristovu k člověku. Klášter pod horou Monte Subiasso, ve kterém žil se svými bratřími anebo Rivotorto, znamená chudoby. Je to velké svědectví.

Leckdos se může poučit, zvláště, když v blízkosti těchto posvátných míst parkují nejdražší a nejluxusnější auta...

Anebo bazilika sv. Kláry, kde je umístěn onen kříž z kostelíka sv. Damiána, kříž, před kterým Pán tak oslovil sv. Františka.

Drtivá většina poutníků se před tímto znamením modlí, a to je dobře.

V průběhu generální kapituly se stalo, že během oběda ve velkém, nádherném refektáři (jídelně), přišla návštěva. Vlastně dvě: Ta první - budhističtí mnichové přišli pozdravit bratry řeholníky od sv. Františka... vstoupili do jídelny a bez jediného slova bezprostředně padli tváří k zemi a dlouze se modlili.

Na to se nedá zapomenout.

A ta druhá návštěva?

Z Moskvy, z Moskvy přivedl arcibiskup Kondrusiewicz bohoslovce z katolického

semináře a ti si ještě po svém zvyku v ruce nesli malé korouhve s obrazy Panny Marie a svatých!!!

Vítala je bouře potlesku, volání a znovu potlesk skoro bez konce. Děkoval jsem Bohu, že vidím zázrak, vlastníma očima vidím zázrak!!! Kdyby mi někdo řekl před Listopadem 89, že budu sedět v Assisi v našem minoritském klášteře Sacro Convento, že uvidím modlící se budhistické mnichy, a že uvidím katolického biskupa a jeho bohoslovce z Moskvy...!!

Neuvěřitelné. Skoro jsem si na ně chtěl sáhnout jako nevěřící Tomáš. Ještě štěstí, že moskevský arcibiskup, vítající se s námi se všemi v jídelně, nechtěl vědět, když mi podával ruku, na co jsem předtím myslel. Ale i on později v proslovu přiznal, že jsme svědky Zmrtvýchvstání.

A něco jsem si nechal nakonec. V úterý 30. května, v den sv. Zdislavy, večer, ve vigílii svátku Navštívení P. Marie jsme se všichni vydali na pouť do blízké Porciunkuly. Shromáždili jsme se před bazilikou, která je vybudována nad kostelíkem Panny Marie Královny andělů, kde se pro sv. Františka a jeho bratry začalo mnohé...

Spolu s námi tvořily společenství řeholní sestry. Každý v ruce rozžatou svíci. Průvod do chrámu. Tam nás čekali bratři františkáni se svým o. kvardiánem, ten měl uvítací řeč. Po něm náš dosavadní generál Lanfranco Serrini. Slovo a modlitba zasvěcení se Paně Marii. Na cestu zpět nám svítil nedaleký Sacro Convento, osvětlený, s nádherným ochozem, z něhož je překrásný výhled do kraje. Ochoz, který byl místem modlitby, rozjímání, vzpomínek, ticha, přerušovaného jen létajícími kavkami a holuby.

*Všechna díla Páně, velejte Pána, chvalte a oslavujte ho na věky. (Dan 3,57)
Otec Oldřich*

BÝT ČI NEBÝT?

Lidské myšlení bývá někdy podivně klikaté. Tak pan Vítek si o sobě myslí, že je hluboce věřící a dokládá to faktem, že mu v pokoji visí obrázek Panny Marie svatohorské. Občas se také zastaví v kostele, což mi při nejbližší příležitosti neopomene nahlásit v bláhové naději, že mi tím udělá radost.

Pan Vítek někdy z dlouhé chvíle u mne zazvoní a požádá mě o duševní potravu, jak on říká knize s náboženskou tematikou. Podezřívám ho, že to čte jen pro pochybné potěšení, aby se v obsahu štoural jak děcko v talíři špenátu, které sice ví, že je to pokrm zdravý, ale pro ně nechutný. Pan Vítek v knize vždy vyštourá něco, proti čemuž vznáší námitky dosti kostrbaté. Ale myslím, že lepší čtenář štouravý než-li hlostejný. I v nerovně pokryté půdě se leckdy uchytlí dobré semínko.

Onehdy přišel pan Vítek zakaboněný. Položil vypůjčenou knížku na stůl a řekl hlasem zasmušilým: „Tak já nemohu být svatým.“

Vyjevila jsem se: „A vy jste někdy chtěl?“

Velkoryse mou otázku přešel a naladil hlas slavnostně: „Až do svého důchodového věku což je dodnes, jsem si udržel dobré zdraví, jak vidíte. Doktoři mě neužili.“

„Děkujte za to Pánu Bohu.“

„Jak to? Vždyť svatí děkovali Bohu vždy za svou nemoc. Každý z nich byl invalida nejmíň na osmdesát procent, zvláště svaté ženy byly nemohoucí, odkázány ve všem na své okolí. A všichni je za to obdivují ještě i po smrti.“

„Příteli, nikdo neobdivuje nemoc, ale trpělivost s jakou ji pacient snáší. Když svou nemohoucnost a potíže obětuje za spásu jiných duší, je to velmi záslužné.“

Návštěvník vrtí hlavou. „To je všechno pěkné, co říkáte, ale to neřeší můj hamletovský problém.“

„Nepřeháníte trochu? Hamlet se jen ptal, zda má žít či nežít.“

Můj oponent září, že mě může opravit. „Být či nebýt - tak to řekl dánský princ a já dodávám - být či nebýt svatým, to je otázka má. Jak mohu být, když jsem zdravý? Co vy na to?“

„Podstatou svatosti je láska k Bohu a lidem, nikoliv nemoc. Je mnoho kanonizovaných svatých, kteří nemocni nebyli. Například největší ze světic, Panna Maria. Stála pod křížem svého Syna, když už byla v letech. Stála tam celých šest hodin, neboť jestli to nevíte, ukřížování začalo v devět hodin ráno, jak se můžeme dočíst v evangeliu svatého Marka. Ježíš pak skonal ve tři hodiny odpledne. Aby vydržela starší žena v hlubokém bolu stát na jednom místě šest hodin, na to musí být fyzicky zdatná. Apoštolové byli určitě zdraví také, pokud jim pohané neusekli hlavy anebo jinak nemučili. U našich českých světců taktéž není nic známo o nějaké invaliditě.“

„To jsou všechno staré časy,“ ohradil se náš kandidát svatosti. „Tady je psáno,“ zakukal prstem na knížku, „že je záslužné pracovat pro Církev, záslužnější je modlit se za ni a nejzáslužnější je pro ni trpět. A k svatosti přece patří to nejzáslužnější,“ dodal s jistotou znalce.

„Souhlasím. Jenže trpět to je široký pojem. Tělesné bolesti jsou jen jedním z mnoha faktorů. Nemoc, nemohoucnost přece nezahrnuje v sobě všechno lidské utrpení. Jsou též bolesti duševní, často mnohem krutější než-li tělesné. Co myslíte, že vyvolalo krvavý pot na hoře Olivecké? Tam Ježíš trpěl víc nežli při bičování. Záslužné bylo hlavně to, že dokázal říci - Ne má, ale Tvá vůle se staň! - to je podmínka k jakémukoliv záslužnému utrpení. Naprostá odevzdanost do vůle Boží s ochotou obětovat vše pro spásu duší podle příkladu Ježíšova. Vždyť jeho Matka, i když byla zdráva, jistě cítila během těch šesti hodin velkou únavu, ale tato tělesná potíž nebyla nic proti jejím nevýslovně krutým bolestem duševním. Evangelista říká jen, že stála. Nehroutila se, neomdlévala, neprotestovala hlasitým nářkem. Snášela duševní muka s naprostou odevzdaností do vůle Boží. To z ní učinilo Spoluvykupitelku.“

Můj odpůrce ve slovním klání se nemíní vzdát. „To jste pořád, vážená, v daleké minulosti. Ale v našich časech. kdy se nekřížuje, hlavy nestínají....“ povážlivě krčí rameny.

Pomalu mi dochází trpělivost, inu, nejsem svatá...“ Milý pane, v našich časech jsou také zdraví světci a to proto, aby mohli konat životní úkol, který jim Prozřetelnost svěříla. Takový svatý Jan Nepomucký Neumann, náš krajan a biskup ve Filadelfii, byl činný do posledního dechu. Zemřel na ulici při chůzi, tedy žádný invalida. A co Matka Tereza? Ještě nemůže být kanonizována, ale o jejím svatém životě nepochybujeme. Kdyby nebyla zdráva, nebyla by mohla vykonat tak obrovské dílo křesťanské lásky.“

Pan Vítek se vzdává, Matka Tereza je u něho Někdo. Po chvilce zamýšlení opět zvedá kopí. „No jo, na to jsem už trochu starý, abych následoval příkladu Matky Terezy.“ Tvářil se skoro nestátně, jak se vžil do své hamletovské úlohy. Musela jsem se zasmát. „Pane Vítku, vy byste chtěl stavět kostel od kopule. Nejdříve se kopou základy. A to i při stavbě duchovního života.“ Pojednou odpůrce vypadl z role. „Pěkně prosím, nezlobte se, já si chtěl s vámi dát jen takovou slovní partii šachu. Já to tušil, že mi dáte mat, ale přesto jsem to risknul. Přiznám se, že tuto otázku - být či nebýt svatým - jsem nemyslel tak docela vážně. Vždyť já vím, že nejsem dělaný na svatého.“

„To zrovna nejste, tak jak jste,“ oplatila jsem mu jeho upřímnost. „Ale mohl byste se trochu upravit, abyste se Pánu Bohu více líbil. Víte, každý máme svou přičku na žebříčku do nebe, na které nás Pán Bůh chce mít. Pro každého to nemusí být až docela nahoře. Ale vy nejste ještě ani na té dolejší, smím-li vás přátelsky upozornit.“

„S tím žebříčkem by mi to vyhovovalo,“ rozjasnil se pan Vítek. „Jenže jak do toho? Kam zamířit první kroky?“

„Směřem ke zpovědnici. Tam se dovíte další.“

Evangelium vitae a Mendlova zdravotní pojišťovna

Před několika měsíci vydal papež Jan Pavel II. encykliku nazvanou příznačně „Evangelium vitae“ (Evangelium života), která podrobně rozebírá vztah současné společnosti k lidskému životu. Vzhledem k závažnosti této problematiky pracoval papež na dokumentu 4 roky a poukazuje na hroznou a masovou neuctu k životu, naléhavost nynější situace a prosazuje novou „civilizaci lásky“ - službu lásky každému lidskému životu, ochranu od okamžiku jeho početí až k jeho přirozenému konci.

V našem tisku se objevily články odsuzující české a moravské biskupy za to, že doporučili věřícím Mendlovu zdravotní pojišťovnu. Píše se v nich, že tato pojišťovna je soukromou komerční firmou, a že ji biskupové dělají reklamu podobnou reklamě prášku na praní. Podobné dezinformace dokonce zazněly i na půdě křesťanského vysílání v rozhlase, a to je dvojnásob bolestné. Všechny tyto zprávy prozrazují základní nedostatky svých původců co do zralosti problematiky zdravotního pojištění i poslání biskupů v církvi.

V naší republice působí 27 zdravotních pojišťoven. Všechny jsou podle zákona zřízeny ministerstvem, neboť zákon neumožňuje, aby kterákoliv z nich byla institucí soukromou. Právě tak je každá zdravotní pojišťovna ze zákona subjektem nevýdělečným, nekomerčním. Pokud by zdravotní pojišťovna byla „zlatým dolem“ některým soukromým osobám, vyplývalo by to jen z nepořádku uvnitř instituce, nikoliv z jejího pojistného řádu.

Důvodem proč Mendlova zdravotní pojišťovna vznikla, je její specifikum uplatňování křesťanských morálních zásad ve zdravotnictví, a to skrze vliv, který je zdravotní pojišťovna schopna mít na výběr a kvalitu služeb

poskytovaných lékaři a druhotně i na své klienty a na jejich výchovu v tom, jaké služby oni od lékaře požadují. Pokud zdravotní pojišťovna vykazuje vysoký počet klientů, může iniciovat také vhodné podněty pro legislativu v oblasti zdravotnictví.

Jestliže tedy hlava katolické církve klade takový důraz na uplatňování křesťanské morálky v praxi a jsou-li biskupové podle víry církve „pastýři svěřených ovcí“ - jak o tom mluví již epištoly Nového zákona, nelze se pozastavovat nad tím, že biskupové podpoří svou autoritou činnost zdravotní pojišťovny, která vznikla proto, aby křesťanské mravní normy do našeho zdravotnictví a společnosti vnášela. Všechny zdravotní pojišťovny pracují na principu solidarity: Všichni vytváříme „bank“, z něhož pojišťovna rozděluje potřebným. Jestliže naše zákonodárství a s ním i pojišťovny považují za „potřebné“ i ženy, které žádají o interrupci nebo používají abortivní antikoncepci, jak může klient těchto pojišťoven zabránit tomu, aby jeho prostředky nebyly použity i ke krytí výkonů, s nimiž jeho svědomí nesouhlasí? Proto biskupové uvítali vznik pojišťovny, která odmítá finančně krytí zákroky odporující učení Kristova evangelia a dává jistotu, že všechny prostředky do ní vložené, budou použity pro dobro lidského života, a nikdy proti němu.

Ještě dříve než Mendlova zdravotní pojišťovna vznikla, byla pečlivě promyšlena a propracována její filozofie: Ochrana života od početí po přirozenou smrt a uplatnění ducha služby v oblasti zdravotního pojištění. Tato filozofie je opakovaně zveřejňována a přes řadu těžkostí, z nichž některé vyplývají i z naší existující legislativy, uplatňována.

Činnost pojišťovny staví na zkušenostech podobných zařízení v jiných zemích. To se projevilo mezi jiným také v progresivním pojistném programu této pojišťovny - v její odbornosti co do zacházení s penězi přijatými od klientů. Jde o první zdravotní pojišťovnu u nás, která zavedla osobní účet s bonusovým hodnocením na nadlepšení zákonné zdravotní péče. Po ukončení roku obdrží každý klient výpis ze svého osobního účtu z něhož pozná, jaké výkony pojišťovna hradila jeho lékaři a jak hospodařila s jeho prostředky. Bonus - část pojistného, které v pojistném období vložil, ale nespotřeboval - může podle vlastního rozhodnutí použít k uhrazení nadstandardní péče, kterou si jinak pacient platí hotově, a to buď vlastní nebo svého příbuzného, nebo jej může použít na veřejně prospěšnou akci (nákup drahého zdravotního zařízení apod.). I když tedy ke vzniku Mendlovy zdravotní pojišťovny vedly především důvody morální, slouží jí ke cti, že po stránce ekonomické není žádnou Popelkou.

Ve sdělovacích prostředcích zaznělo také tvrzení, že jde o záležitost katolickou, kterou ostatní církve bojkotují. Ve skutečnosti informovala pojišťovna o svém zaměření a aktivitě také církve sdružené v Ekumenické radě církví a její program nachází příznivou odezvu nejen v jejich řadách, ale i mezi mnoha dalšími občany, kteří se netají tím, že jsou mevěřící, ale ve svém svědomí se odmítají smířit s prováděním umělých potratů v našem zdravotnictví a vlastně se na něm podílet, byť jakkoli vzdáleně a pasivně. Rozdmýchávání starých averzí - katolíci versus protestanté - je po staletí používaným a osvědčeným klínem vraženým mezi křesťany, kterému ovšem poslední papežská návštěva podstatně otupila ostří.

Pro skeptiky je třeba zdůraznit, že i kdyby Mendlova zdravotní pojišťovna do května příštího roku nezískala dostatečný počet klientů k tomu, aby mohla dále existovat, a musela zaniknout, nebude na tom žádný z jejich kli-

entů nijak škodný, protože v tom případě její klientelu přebírá Všeobecná zdravotní pojišťovna. Spíše je ovšem třeba poukázat na společenskou morální újmu, ke které by tím u nás došlo. Současná legislativa totiž pro vznik nové zdravotní pojišťovny stanoví takové podmínky, že založit novou pojišťovnu by se u nás křesťanům již nepodařilo. Ve vzniklém vakuu by nám nezbylo než být klienty jiných pojišťoven, jejichž filozofie není křesťanská a vůči níž bychom se svým přesvědčením mohli být bráni jako „idealisté“, naivkové nebo zpátečníci - jejichž názory vypadají hezky, ale v praxi se jimi nikdo řídit nebude.

Je překvapivé, proč tolik povyku a nepochopení kvůli jedné pojišťovně. Protože se odvážila výrazně se odlišit od ostatních? Ale vždyť všichni, kterým se program Mendlovy zdravotní pojišťovny nelíbí mají možnost vybrat si jednu z 26 pojišťoven jiných. Naopak my všichni, kteří interrupci nenazýváme jen přerušením těhotenství, ale vraždou nenarozeného člověka, my všichni, které víra ve vtěleného Syna Božího zavazuje k bezpodmínečné účtě ke každému lidskému životu, máme přece také právo vybrat si pojišťovnu podle svého svědomí. A je plným právem biskupů existenci takové pojišťovny podporovat, informovat o jejím působení věřící a všechny lidi dobré vůle a podpořit ji v souvislosti se závazkem svědomí.

Křesťanství nespočívá pouze v chození do kostela. Naše víra se má projevovat životem v duchu Kristova evangelia, skutky. Není záležitostí pouhého názoru nebo přesvědčení, ale týká se celého života. Několik desetiletí jsme byli se svým křesťanstvím tlačeni jen za zdi kostelů. Nyní se chceme učit žít svou vírou ve všech oblastech života. Nevěřili bychom, že to vyvolá tolik nepochopení a nedůvěry.

*P. Vojtěch Kodet, OCarm.
Kostelní Vydří*

Moderní laicismus a sekularitismus nese s sebou mimo jiné i pokles úcty vůči zemřelým. Svědčí o tom v poslední době stále stoupající počet amerických i jiných hororů, promítaných našimi televizními stanicemi, na téma upírů, hrůzostrašného vstávání mrtvol z hrobů, které jdou ohrožovat živé apod. Nedávno

mladistvý obličej zázrakem uchovaný jako neporušený, plný radostného očekávání svého vzkříšení. Podobně se dělo i s tělem vizionářky z Paray-le Monial sv. Markéty Marie Alacoque, zakladatelky úcty k Božskému Srdci Páně a s těly mnoha dalších světců a světic. Mohou takoví mrtví někoho strašit

Pokrok nebo zpátečnictví?

ПОКРОК ИЛИ ВОЗРАТЧИЦТВИ?

předváděla stanice Nova film „Noc ožvlých mrtvol“. Slušnému divákovi bylo z toho jen smutno. Pieta k zesnulému předpokládá přece i úctu k jeho tělesným pozůstatkům, o nichž jako katolíci věříme, že budou v den posledního soudu vzkříšeny a znovu spojeny s duší. Zmíněný nechutný filmový horor však straší diváky tím, že v důsledku nějakých kosmických vlivů je znovu částečně uvedena do chodu funkce mozku zemřelých, což se projevuje tím, že tito vstávají z hrobů a jako upíři přepadávají a vraždí živé. Že podobná sci-fi je absolutním nesmyslem, víme na základě naší jistoty o nesmrtnosti lidské duše. Dokud ta se opět nespojí s tělem, žádné kosmické a další vlivy nemohou uvést mozek mrtvého znovu do chodu. Proto jako katolíci křesťané můžeme klidně spát a nenechat se takovými slabomyslnými výtvy znepokojovat. Nejlépe ovšem je vůbec se na ně nedívat.

Pro katolického křesťana je i mrtvé tělo něčím krásným a ne tím, co by mu mělo nahánět hrůzu. Stačí jen zajet do Nevers a podívat se na zesnulou lurdskou vizionářku sv. Bernardetu Soubirousovou ve skleněné rakvi, na její

nebo dokonce ohrožovat? Naopak jejich přítel v nebi nám pomáhá. Ti potom, kdož jsou v očistci, potřebují naši modlitební pomoc a soucit. Zavržení na věky si potom zaslouží naši lítost, nicméně Boží prozřetelnost je tak laskava, že nám sice dala vědět o celé řadě osob, které jsou v nebi, ale ani o jednom z těch, kdo jsou v pekle.

Církev od prvopočátku nabádala k úctě vůči tělům zesnulým a kategoricky odmítala pohanské pověry o upírech, o mrtvolách vstávajících o půlnoci z hrobu, aby vyhledaly někoho živého a roztrhaly jej atd. Vždycky učila, že těl zemřelých se netřeba bát. Proto plným právem ke křesťanské tradici a civilizaci patří přesvědčení, že hřbitov je místem klidu posledního tělesného odpočinku a radostného očekávání vzkříšení, nikoli místem hrůzy, kde nebožtíci „straší“ či dokonce někoho ohrožují. Jestli moderní bezbožectví opět křísí tyto pohanské pověry, potom jen dokazuje, že není „pokrokové“, za něž se vydává, ale naopak hluboce zpátečnické. To by měl mít katolický křesťan na zřeteli zejména teď, v měsíci Dušiček.

Foto: archiv

Radomír Malý

Milé děti

Dva přátelé si vyšli do lesa. Věděli o tom, že v lese jsou medvědi. Mladší z nich, Martin, se bál, nejraději by do lesa nešel. Ale starší, Juraj, ho pobízel a sliboval, že v případě nebezpečí si budou pomáhat. Však on už má s medvědy nějaké zkušenosti. Ujišťoval svého mladšího přítele, že se mu nemůže nic zlého přihodit, když je on s ním. Martina tyto silácké řeči trochu uklidnili, a tak se vybrali do lesa. Už byli v lese, když uslyšeli jakési bručení. Podívali se a uviděli, že přichází medvěd.

Juraj začal utíkat k nejbližšímu stromu a Martin utíkal za ním. Juraj stihl na strom vylézt, ale Martin ne.

V tom si Martin vzpoměl na to, co už dávno četl, že se prý má před medvědem třeba lehnout a dělat ze sebe mrtvého. A tak to i on teď udělal. Lehli si a nehybně leželi. Medvěd přišel, nejprve šel ke stromu, díval se nahoru a pak přišel k Martinovi. Martin ani nedýchal. Medvěd ho několikrát obešel, přitom ho očuchával a potom odešel. Když už byl vzduch čistý, slezl Juraj ze stromu, přišel k Martinovi a zeptal se ho, co dělal, když ho medvěd obcházel a očuchával. Martin povídal, že poslouchal, co mu medvěd šeptal. Juraj byl zvědavý na to, co mu medvěd šeptal, proto se zeptal Martina, co mu medvěd šeptal. Martin mu odpověděl: „Toho bylo hodně, všechno jsem si nezapamatoval, ale jednu větu jsem si přece jen zapamatoval.“ „A to kterou?“ No tuto: „Pravý přítel se pozná v nouzi.“

Juraj se velmi zastyděl. Vždyť to je velká a stará pravda a vždy platí, že přátelství nespočívá v pěkných slovech a ve velkých slibech, ale v skutcích.

I vám, děti, se mnozí nabízejí jako dobří přátelé, přimlouvají se k vám, aby si získali vaše přátelství. Kdeco vám slibují. A tak to vždy bude, jednou vám budou slibovat vlastním jménem, jindy jménem nějaké organizace, anebo společnosti. Ale vy dřív nebo později poznáte, že jim jde o jejich vlastní prospěch, že oni chrání svoje vlastní zájmy a vy jim máte jen posloužit k tomu, aby tyto své zájmy lehčeji uskutečnili. Teda nepůjde jim o vaše dobro, ale vždy jen o jejich vlastní dobro.

Naštěstí máte i pravého Přítele, který nikdy nehledá svoje dobro, ale vždy mu jde o vaše dobro. On se všeho zřekl, aby vám mohl dát všechno. On za vás obětoval i svůj vlastní život, aby vám mohl darovat život věčný. - Zajisté už víte, kdo je tím vaším Přítelem s velkým P. Je jím Pan Ježíš, který vás nikdy, děti, nezradí. Šťastné budete, děti, když ve všech svých záležitostech se budete na něj obracet, on vám vždy pomůže, on vás nikdy nezklame.

Jsou někteří lidé, kteří nevěří, že Pan Ježíš je naším nejlepším Přítelem, nebo neměli ještě možnost ho poznat. Nikdo jim o něm ještě nic neřekl a vaší povinností, milé děti, je, aby jste takovým lidem pomohli ho najít, nebo jen on může člověka zachránit a spasit. Jak to budete dělat? Podívejte se, jak to dělala Bětká.

Bětka měla otce, který se nemodlival, do kostela nechodil, velmi hřešil a tvrdil o sobě, že je nevěřící. Bětku to velmi bolelo. Otce velmi milovala, stále se za něho modlivala. - Jednou se v továrně stalo velké neštěstí. Otce odvezli do nemocnice. Jeho zdravotní stav byl velmi vážný. Bětka s maminkou celé hodiny proseděly u otcové postele. Bětka se velmi a vroucně modlila za otce. Když ji maminka pověděla, že otcův zdravotní stav se

zhoršuje, Bětka se odvážila a řekla: „Tatínku, nechtěl by jsi se smířit s Panem Ježíšem ve svatém přijímání? Nechtěl by jsi se vyzpovídat?“ Otec se otočil na druhou stranu, aby Bětka neviděla jeho slzy, tehdy nic neřekl. Na druhý den přišel k otcovi kněz a on se velmi upřímně vyzpovídal a přijal i ostatní svátosti umírajících. Po zpovědi žil ještě několik dní, ale byl úplně změněný. Bětko pověděl jen dvě slova: „Děkuji ti.“ I on pochopil, že

jeho nejlepším Přítelem je Pan Ježíš. Uvěřil, že teď, když nemoc ho okradla o život časný, Pan Ježíš mu daruje život věčný, proto jeho smrt byla klidná. Tak Bětka svými modlitbami zachránila svého tatínka. Její modlitby za tatínka nebyly marné, nebyly zbytečné. Svými modlitbami pomohla tatínkovi k Panu Ježíši, který se stal jeho Přítelem, jeho Spasitelem.

Milé děti, Pan Ježíš chce být Přítelem každému, neboť on ví, že člověk jen v něm může najít své skutečné štěstí a svoji spásu. Važte si jeho přátelství a snažte se pomáhat i jiným lidem přijít k Panu Ježíšovi, aby i pro ně se stal Přítelem. Ať vám v té vaší snaze pomáhá Panna Maria.

Otec Štefan

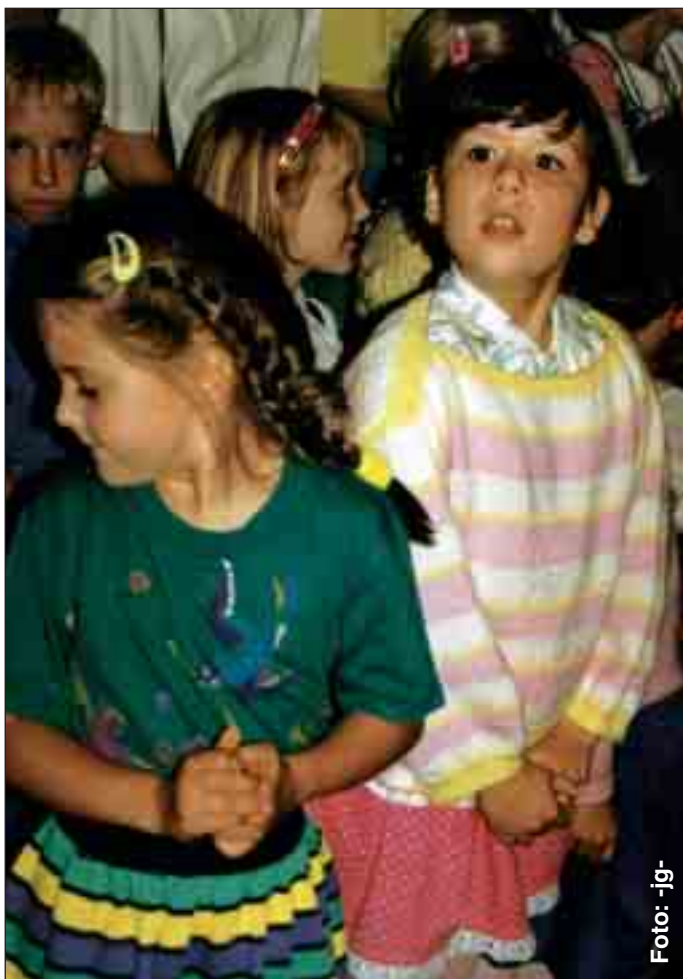

Foto: -jg-

Znovu sme tu v Božom dome. Prišli sme sem z rodinného kruhu, po sviatočnej štedrej večeri, po vzájomnom obdarovaní sa. Prečo sme tu? Odpoveď dobre poznáme!

Polnočná svätá omša

„Lebo chlapec narodil sa nám a syn daný je nám“ (Iz 9,5).

Vieme dobre, že narodenie dieťaťa v rodine, akokoľvek chudobnej alebo bohatej, bolo vždy dôvodom na oslavu, na zídienie sa užšej či širšej rodiny. Vždy to bola príležitosť na prejav pozornosti a odovzdania akéhosi daru novorodeniatku. Preto je správne, že narodenie Božieho Syna v čase je stále rok čo rok tak olavované ako je. Je naozaj správne, že ľudia nezabúdajú na čo vďačia tomuto dieťaťu, čo ono už lensvojím narodením prinieslo, ako o tom píše protoevanjelista Izaiáš: „...rozumnožil si plesanie zväčšil si radosť ...“ (Iz 9,2), a to, čo je naznačené už v jeho pomenovaní od toho istého proroka: „...Zázračný radca, Boh mocný, Otec večný, Knieža pokoja“ (Iz 9,5).

Francúzky časopis La Vie - Život v jednom zo svojich čísel v r.1988 priniesol nasledujúcu glosu: Čo by ste si želali pre svoje deti? 90% odpovedí bolo, aby boli zdravé a vyrástali v pokoji. Keď im položili druhú otázku, kto im je toto v stave zaistiť, 80% respondentov nevedelo dostatočne jasne na toto odpovedať. Iba 10% jasne odpovedalo „žitá viera prameniacca zo zjavenia Božieho prinesená

Foto: MYŠKA

Ježíšom Kristom. Veď práve toto si pripomíname na Vianoce.“

Vycítili ste všetci, aké dôležité je sláviť Vianoce? Aké nesmierne dôležité je pripomenúť si, čo sa stalo v dejinách ľudstva v tom okamihu, keď sa narodil Ježiš Kristus? Ako málo ľudí si uvedomuje, že slávením narodenín Ježiša Krista si vlastne budujeme základ toho, čo si väčšina ľudí praje. Že dodnes toto nie je v praxi realizované, je zaiste odrazom skutočnosti, že Vianoce vnímame len ako niečo romantické, čo osvieži aspoň na okamih náš ťažký život. Pritom dobre vieme, že prijatie dieťaťa v rodine neznamená, len jeho privítanie či už pri krstínách, alebo inej rodinnej slávnosti, ale pokračuje v starostlivosti o neho, zabezpečovaní všetkých nevyhnutných vecí pre jeho rast až po okamih, kedy samo začne žiť úplne nezávisle na rodičoch svoj vlastný život. V duchovnej oblasti je to niečo podobné. Cítite, že potrebujeme neustále vyvíjať aktivitu rozvoja človeka? Cítite, že jeden okamih Vianoc nemôže pripraviť človeka na život? Cítite, že potrebujeme byť neustále naviazaní na Boha a jeho lásku a prakticky, kým žijeme na tejto zemi, byť neustále na ňom ako Otcovi, závislí? Nehanbime sa za túto závislosť, lebo to je závislosť, ktorá vedie človeka k pokoju a radosť, dáva mu možnosť dosiahnuť to, po čom túžia rodičia pre svoje deti, ako to vyjadřili responzenti časopisu La vie.

Znova sme tu, v Božom dome. Prišli sme sem z rodinného kruhu, po sviatočnej štedrej večeri, po vzájomnom obdarovaní sa. Prečo sme tu? Už to vieme, len začnime to žiť!

*Mgr. Daniel Dian
Duchovný pastier 9/94*

RU-486

Nedávno vešli pracovníci ministerstva zdravotníctví v jednaní s výrobcem RU-486, firmou Roussel Uclaf/Hoechst, za účelom výroby tohoto preparátu priamo v Českej republike. (Není zde bez zajímavosti, že společnost Hoechst částečně pochází z nechvalně proslulé společnosti A.G. Farben, která produkovala v době II. světové války Cyklon B.).

Budoucím maminkám je namlouváno, že se jedná o neškodný prostředek, který ušetří jejich organismus před poškozením, když budou chtít regulovat počet dětí ve své rodině. Samozřejmě je jim zatajováno, že se jedná o zabití jejich vlastního dítěte a také, že tento prostředek není zase takový neškodný, když se objevily smrtelné případy u žen, které jej použily. Těm, kteří mají druhé věst, jsou podsouvány myšlenky, aby se příliš v této záležitosti neangažovali, protože, co by si o nich pomyslelo třeba veřejné mínění? Myšlenka na to, co si o nich pomyslí Pán Bůh, je však velmi chytře potlačována. Všem ostatním je sugerováno, že to není jejich problém, protože jim RU-486 nehrozí a upozorňovat na sebe podepisováním nějakých protestních listin, které stejně nic nepomohou, nemá žádnou cenu. Další oblíbená myšlenka - já stejně nic nezmohu - z které vyplývá zasévá lhostejnost a pocit nějakého tajemného strachu před něčím neznámým, je příznačná pro lavinovité rozmáhání zla. Ježíš dává do srdce pokoj, který svět nemůže dát. Tento pokoj pramení z toho, že

Ježíš je skutečným Pánem celého vesmíru, který chce, abychom měli život, a měli jej v plnosti. Chce však také, aby i ti nejmenší, nejbezbrannější mohli žít, a proto řekl: „Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25, 40) Jak bychom se jednou mohli podívat našemu Pánu do očí, když bychom nyní byli lhotejní k osudu těch nejmenších, ve kterých trpí sám Ježíš? Pamatujme, že Ježíš je mocnější než otec zla, který je lhářem od po-

čátku. Ježíš nám pomůže, když uvidí, že jeho pomoc potřebujeme. Stačí jen, abychom se postavili proti satanovi silní vírou, upřeli svůj zrak na Ježíše a přestali naslouchat zhoubným myšlenkám, které nám podsouvá zlý duch. Pak přijde Kristovo království nejen do našich srdcí, ale také i do srdcí našich bližních, kteří najednou jasně uvidí, že RU-486 je novým podvodem proti Životu. Využijeme včas této šance, kterou nám Ježíš nabízí?

Lukáš Maria Koch

S Marií vstříc Kristu

Biskup Wolfgang Haas ze švýcarského Churu nepatří k hodnostářům, kteří by byli u některých osob příliš oblíbeni. Je to proto, poněvadž nekompromisně a statečně hájí „nepopulární“ pravdy víry a mravů: mariánskou úctu, papežskou neomylnost, nepřipustnost potratu a sexu mimo manželství. Časopis „Umkehr“ (5/1995) uveřejnil s ním rozhovor, který přetiskujeme ve zkráceném znění:

Excelence, jaká je vlastně situace ve vaší diecézi a jak to vypadá s náboženským životem katolíků?

„Moje diecéze má zhruba jeden a půl miliónu obyvatel, z toho je polovina katolíků a polovina evangelíků zwingliánského vyznání. Podle sčítání takových patnáct procent katolíků chodí pravidelně každou neděli do kostela. Když bych měl ale říci, kolik jich přistupuje ke svátosti smíření alespoň jednou do roka, tak by se to čítalo ne na procenta, ale na promile. Zde je třeba znovu začít a všechno od základů budovat, neboť křesťanský život se ocitá v krizi, především křesťanský život v rodinách.“

Jak by měl podle Vašeho názoru vypadat život katolické rodiny?

„Druhý vatikánský koncil přišel s termínem „domácí církev“. Není to nic nového, naopak

jde o to, co bylo ve staré církvi běžné, zejména v prvních třech staletích pronásledování. Princip spočívá v tom, že rodina by se měla společně modlit, zvláště ráno, večer a u stolu před jídlem. Zároveň by měla být otevřena na problémy světové církve, neboť to je to hlavní, co z rodiny vytváří buňku Církve. To znamená, že by se mělo často hovořit o potřebách Sv. Otce a biskupů, o životě farnosti atd. Tím vzniká atmosféra, kdy dítě vlastně vyrůstá v Církvi, Církev fakticky vniká až do jeho pokoje. K tomu napomáhají i kříž a svaté obrazy, které by neměly v žádné katolické rodině chybět, především obrazy Pána Ježíše a Panny Marie.“

Jak byste vasvětlil rodině, která ještě není pevně zakořeněna ve víře, že užívání umělé antikoncepce je hříšné?

„Poukázal bych právě na bolestnou zkušenost žen, neboť ty především trpí užíváním těchto prostředků. Často je berou pod nátlakem svého manželského partnera proti své vůli. Užívání umělé antikoncepce přitom vůbec neodpovídá přirozenosti manželského aktu, kterou je přece plození. Jedná se jenom o formu egoismu, jež odporuje Božímu zákonu.“

S pouhým zákazem ale nevystačíme. Je třeba především člověku ukázat celou tu krá-

su, kterou Bůh zamýšlel, když ho stvořil ke svému obrazu i s jeho sexualitou, aby ji správně a na pravém místě užíval. Člověk potřebuje poznat celou hloubku radosti, která je obsažena v pohlavním aktu manželů, což se výrazně liší od pohlavního aktu mimo manželství. S tím je rozlučně spojeno plození, čili otevření se početí nového života. Boží přikázání nemá tedy jen tu negativní stránku, to jest zákaz, ale na prvním místě stránku pozitivní, odhalení úžasné dimenze dobra a krásy, které dodržování tohoto přikázání přináší.“

Kongregace pro nauku víry nedávno znovu prohlásila, že rozvedení, žijící v novém, církevně nesezdaném manželství, nemohou

Foto: -bs-

přístupovat ke svátostem. Jaké je Vaše stanovisko?

„Řím promluvil, a to musí být pro mne jako katolického biskupa závazné. Není co řešit. Jestli někteří biskupové a kněží hlásají v této věci odlišné stanovisko, potom musím žel konstatovat, že nejsou v jednotě s Petrovým nástupcem, nejsou v jednotě s Církví.“

Nicméně je třeba též konstatovat, že masmédia celou věc zkreslují. Církev nikdy neřekla a neříká, že lidé, kteří žijí v druhém civilně uzavřeném manželství po rozvodu a rozchod a návrat k prvnímu partnerovi není možný, nesmějí přístupovat ke svátostem. Mohou, jenom je nutno, aby žili jako bratr a sestra, aby se zdrželi pohlavního styku, který odpovídá jen přirozenosti platné řádně a nerozlučitelně uzavřeného manželství. O řádnosti a platnosti manželství musí rozhodovat objektivní normy, nikoli subjektivní přesvědčení těch, kdo manželství uzavírají. Kdybychom tady ponechali rozhodování na lidském subjektivismu, potom by nebylo vůbec třeba žádného manželského svazku ani rodiny, každý by jednal, jak by se mu líbilo a žili bychom jako zvířata. Střídali bychom partnery zcela dle vlastního uvážení a chtců.“

Masmédia dnes často hovoří o „krizi Církve“. Jak byste ji charakterizoval?

„Nemyslím si, že jde o krizi Církve. Nazval bych to spíše ztrátou víry, jejím mizením. Připomínám si v této souvislosti slova Kristova: „Najde Syn člověka, až přijde, na zemi víru? Teologie rozlišuje tzv. „fides quae“ a „fides qua“. Já vidím žel velké nebezpečí úpadku právě toho prvního. To druhé, fide qua, totiž znamená vlastní akt víry, souhlas se zjevením Božím a život podle toho. Tady na štěstí pozoruji, že nechybí dostatek nadšených duší, které se pro Krista vědomě rozhodují a jsou ochotny se Mu zcela vydat. Mnohem horší je to však s onou „fides quae“. Tím je míněn vlastní obsah víry, jasné slovo o tom, co věříme. To se povážlivě zkracuje a vykuchává, proto je třeba napsat všechno úsilí, aby víra byla předkládána ve své plnosti a celistvosti,

aby věřící mohli své „ano“ vyslovit k jejím jednoznačným, jasným a celistvým definicím.“

Svatý Otec připravuje věřící na přechod do nového tisíciletí. Ve své encyklice tomu věnované znovu naléhá na jednotu křesťanů. Jak Vy se díváte na ekumenismus, jak vidíte tuto jednotu?

„Myslím, že jednota, jakou si přeje Svátý Otec, je jednota v pravdě. Zcela jistě Svátý Otec odmítá povrchní společenství každého s každým a všech se všemi na způsob jakéhosi světového náboženství. Když papež mluví o jednotě, míní jednoznačně jednotu v Kristu, který je jedinou cestou, jedinou pravdou a jediným životem. Je jasné, že Petr dneška žádnou jinou jednotu nemůže chtít.“

Znamená to tedy návrat do katolické církve?

„Koncilový dokument o ekumenismu nese název „Unitatis redintegratio“. Tím je řečeno

vše - redintegratio, čili znovuzapojení, znovuzačlenění do plné jednoty s katolickou církví. Jen v ní je plnost pravdy. Pravá církev Kristova je katolická církev, to je ta jedna, svatá, katolická a apoštolská církev, kterou vyznáváme, když se modlíme Credo.“

Exelence, děkujeme za rozhovor a na závěr Vás prosíme, abyste něco povzbudivého řekl našim čtenářům.

„Rád bych všechny povzbudil, aby měli velkou důvěru v Pannu Marii. Ona je Matkou Boží i Matkou Církve a svou mateřskou přímlovou stojí každému blízko. K důvěře vůči Ní vyzývá sám Svátý Otec, Ona je zárukou věrnosti Církvi a papeži v této pohnuté době. Takže mohu uzavřít svým biskupským heslem „Maria duce obviam Christo - Pod vedením Marie vstříc Kristu.“

Přeložil B. K.

Dopisy čtenářů

Předem mého dopisu Vám děkuji za medailku. Ještě než jsem byl jejím vlastníkem, byla má víra velmi vlažná a mé modlitby jen naučené odříkávání slov do prázdna. 3 dny před obdržení medailky (a to už jsem měl vystavený diplom Rytíře) jsem při modlitbě k Ježíšovi pocítil jeho nekonečnou lásku. V tu chvíli jsem prožíval zvláštní radostné chvíle z toho, že mě a nás všechny Ježíš nekonečně miluje. Denně jsem prosil Matičku Boží za uzdravení svého srdce a nyní začínám dělat velké pokroky. Od té doby co vlastním medailku je má víra pevná a já jsem šťastný z toho, že věřím a raduji se z Boží lásky. Děkuji Panně Marii za všechny milosti, které dostávám prostřednictvím její medailky.

Radek Kop

Zdravím Vás, kterým přijde do rukou tento dopis. Zdravím Vás ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele.

Až nyní se mi vlastně dostává do rukou Váš časopis, který má velkou oblibu u křesťanské mládeže. I když pocházím z nevěřící rodiny, Neposkvrněné Srdce mé Matky mi ukázalo cestu ke svému Synu a jeho nejsvětějšímu Srdci. Od té doby se snažím žít tak, abych těšila jejich srdce. Snažím se nějak dohnat těch 13 let, co jsem Boha ještě neznala, i když vím, že je to nemožné. Ale za pokus to stojí. Proto bych se chtěla stát Rytířkou Jejího Neposkvrněného srdce i když toho nejsem hodna. myslím, že to Mariinu srdci stejně dlužím. A to je to nejmenší, co ji mohu dát. Neboť Maria (i když je středem sporů), je Matka všech a její Neposkvrněné srdce

svědčí o její panenské čistotě. Nevím, co je třeba k zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné, a tak uvádím adresu a osobní údaje. Ale to nejhlavnější, co vám předkládám je hořící srdce - srdce, které je zapáleno pro lásku neposkvrněné Panny Marie. Jinak mi bude 18 let a v den, kdy se po právní stránce stanu zodpovědnou sama za sebe chci následovat Krista tam, kam chce On sám. Volím cestu řeholního povolání.

Nechť žehná Vaší práci neposkvrněné Srdce Mariino.

Marie Sutterová

Poděkování

Milí vydavatelé Immaculaty,

děkuji za překrásné čtení časopisu. Píší Vám příběh, který se nám stal. S manželem a dcerami jsme jeli na sv. Hostýn. Já a dcery jsme šly ke sv. zpovědi - manžel, který u sv. zpovědi nebyl 30 let, jít nechtěl. Řekla jsem mu: „Před Pánem Bohem to budeš mít těžší“ a šla jsem dopředu za dcerami. Po chvíli se jedna dcera ohlédla a pošeptala mi: „Mami, táta šel ze zpovědnice.“ V tu chvíli se mě zmocnila velká radost, brečela jsem radostí a děkovala Panně Marii, která to všechno zařídila. Proto chci veřejně poděkovat prostřednictvím vašeho časopisu Immaculaty. Děkuji z celého srdce Pánu Bohu, Pánu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii za všechna přijatá dobrodiní a ochranu. Děkuji nastotísíckrát, děkuji za každou hodinu, minutu života, děkuji za děti, kterými jsem byla obdarována po 10 letech manželství. Děkuji za manžela, děkuji za hodné rodiče (už nežijí), děkuji za dar víry a za zdraví. Prosím o další pomoc pro celou naši rodinu.

Anna

Prosím o zapsání do Rytířstva Neposkvrněné. Medailku nosím na krku už asi dva roky, nevěděla jsem však nic o Rytířstvu Neposkvrněné. Dostala jsem ji

darem v době, která byla pro mě velmi těžká po zdravotní stránce. nezačala jsem ji nosit hned, teprve po nějaké době a můj zdravotní stav se neuvěřitelně rychle zlepšil a dá se říci, že je téměř dobrý. Za to i za jiné věci děkuji Panně Marii.

Ludmila Leharová

Vážení,

do Rytířstva Neposkvrněné jsem se nechala zapsat hlavně za účelem poděkování Matce Neposkvrněné, za vyslyšenou prosbu. Panna Marie už vyslyšela mé prosby mnohokrát. Proto jsem se k ní obrátila s důvěrou i v té době, kdy selhaly všechny snahy o získání bytu. Bydlíme u rodičů s malým dítětem v jedné místnosti a já už jsem byla zoufalá, protože jsem neviděla žádnou naději, a tolik peněz, co dnes byt stojí jsme neměli. Rozhodla jsem se, že budu prosit Matku Neposkvrněnou, aby nám pomohla. Nosila jsem medailku a každý večer jsem ji prosila, aby nám v této beznadějně situaci pomohla. A opravdu moje prosba byla vyslyšena. Dalo to sice hodně běhání a shánění, ale jako zázrakem jsme dostali byt o kterém se nám ani nesnilo. Za to Matce Neposkvrněné moc děkuji. Měla bych k Panně Marii ale ještě jednu prosbu. Chtěla bych ji poprosit za obrácení manžela, který je nevěřící. Doufám, že mě Panna Maria vyslyší.

Renata Blafková

Zprávy

Boj proti křížům ve školách

Spolkový ústavní soud rozhodl, že kříže ve státních školách, umístěné především v katolických spolkových zemích, zvláště v Bavorsku, jsou protiústavní. Proti tomuto rozhodnutí protestovala Biskupská konference Německa, která především odmítá názor soudu, že kříž ve školní třídě je „netolerancí“ vůči nevěřícím. Němečtí biskupové připomínají, že kříž je symbolem evropské civilizace, jež stojí na křesťanských základech a z níž čerpají věřící i nevěřící. Podobný názor zastává i spolkový kancléř Helmuth Kohl, který se vyjádřil takto: „Rozhodnutí Spolkového ústavního soudu je pro mne nepochopitelné. Kříž jako symbol křesťanské víry přece nepředstavuje žádnou hrozbu pro nikoho, jen pomoc pro většinu lidí, kteří se orientují křesťanskými hodnotami“. Proti rozhodnutí Spolkového ústavního soudu se sídlem v Karlsruhe stojí ovšem ústava Spolkové země Bavorsko, která obsahuje článek o „úctě před Bohem“.

Podle Tag des Herrn -rm-

Slibný rozvoj ukrajinské církve

Ukrajinská katolická církev východního obřadu, která od r. 1944 byla v bývalém SSSR zakázána a žila v ilegalitě, jejíž stovky a tisíce biskupů, kněží a věřících byly deportovány na Sibiř a vězněny, čítá dnes kolem pěti milionů věřících. Německý týdeník „Tag des Herrn“ zveřejnil nedávno reportáž z jejich duchovního centra, kterým je tzv. Studitský klášter ve Lvově. Ten při svém obnovení r. 1989 čítal pouhých 28 řeholníků, dnes je jich 80. Mnichové vedou nakladatelství, které vydalo již přes 50 titulů, útulek pro bezdomovce a také lékárnu. Při klášteře působí pro výchovu budoucích kněží Akademie, v jejímž prvním ročníku studuje více než 400 řádných a 122 dálkových studentů. Počet kněžských povolání vzrůstá navzdory faktu, že ukrajinští řeckokatoličtí kněží jsou materiálně naprosto

nezajištěni, neboť stát jim nedá ani halíř a vybírání církevní daně je zakázáno. Jejich příjem je závislý na dobrovolných darech věřících (peněžních i naturálních) a stejně dobrovolných příspěvcích u příležitosti mešních intencí, křtů, svateb a pohřbů. Řeckokatoličtí kněží jsou většinou ženatí s rodinami, i když v poslední době roste počet novosvěcenců, kteří přijímají kněžské svěcení jako svobodní, buď jako řeholníci nebo i světští duchovní.

B. K.

Zednáři

Ve dnech 20. - 24. března letočního roku se konal v Mexiku první světový zednářský kongres. Zahájil jej Salvador Ordas Montes De Oca, velmistr mexického zednářstva. V úvodní promluvě zaútočil na katolickou církev za „vměšování se kléru do politiky“. 21. března předsedala Maria De Losangeles Moreno, protestantka, předsedkyně Revoluční institucionální strany, která od roku 1929 monopolizuje politický život v Mexiku. Vystoupila se zednářskými odznaky. Během kongresu se ukázaly v různých časopisech rozhovory s vysokými zednářskými hodnostáři nepříznivé pro katolickou církev a katolické duchovenstvo. („30 Giorni“ č. 4/95) Zednáři se snaží namlouvat, že se neměšují do politiky, zatímco skutečnost je úplně jiná. Kupř. ve Velké Británii, jak uveřejnili Knight a Short, skoro všichni významní šéfové policie, soudci, velká část radních a a také příslušníci armády jsou členy zednářských lóží. Mohutný vliv mají zednáři na státní finance. Veliká část členů Konzervativní strany jsou zednáři, avšak také čelní představitel z řad labouristů jsou zednáři. Vzhledem k podezřením z účasti zednářů ve finančních aferách, premiér John Major povolal speciální vyšetřovací komisí.

B. K.

Feminismus - pravý a falešný

Vatikánskou delegaci na nedávné konferenci OSN na téma žen v Pekingu reprezentovala Američanka Mary Ann Glendonová,

povoláním profesorka ústavního a rodinného práva na Harvardské univerzitě. Má 66 let, je vdaná, matkou tří dcer a dvou vnuků. Americký týdeník Newsweek publikoval 4. září rozhovor s ní na téma „feminismus“. Zásadní otázkou byly námitky mnoha světových feministek vůči Sv. Otci Janu Pavlu II., jehož považují za údajného „nepřítele práv žen“. Paní Glendonová k tomu říká:

„Já bych jednoznačně nazvala papeže Jana Pavla feministou. Řekla bych, že Sv. Otec je velmi citlivým člověkem, který má mezi ženami celou řadu přátel, starostlivě jim naslouchá a váží si jich. Je stoupencem toho, co bych pojmenovala „křesťanským feminismem“. ten se zásadně liší od toho feminismu, který vznikl v sedmdesátých letech a dnes pozvolna mizí tím, že směřuje k solidaritě mezi muži a ženami, ženami a dětmi, ženami chudými a bohatými a ne k rozdělení, k vrácení klínu mezi pohlaví, generace a společenské třídy. Musíme odmítnout takový feminismus, který buďto si vynucuje absolutní nerozlišování obou pohlaví nebo na druhé straně nadměrně zdůrazňuje rozdíly obou.

Papež ve svých pracích hlásá svou pochvalu a uznání pro zranitelnost poslání žen. Současně ale kladě prvořadý důraz na zvláštní uznání jejího mateřství. Nikdy nedosáhneme skutečné rovnoprávnosti žen ve společnosti, když nepodpoříme na prvním místě mateřské poslání ženy a proces výchovy dítěte...“

K palčivým otázkám plánování rodiny a potratů paní Glendonová řekla:

„Na nedávné káhírské konferenci se podařilo prosadit alespoň takovou formulaci, že potrat nikdy nemůže být prostředkem plánování rodiny. Jinak k jejímu závěrečnému dokumentu přistupovala vatikánská delegace se značnou rezervou. Totéž činí i v případě závěrečného dokumentu pekingského, který podle mého názoru zanedbává problematiku manželství, mateřství rodiny a náboženství - všeho toho, co je nejdůležitější v životě většiny žen na světě. Obecně vzato manželství, rodi-

na a mateřství jsou pojmány negativně jako překážky na cestě ženské seberealizace. To je nereprezentativní vůči životu, jaký vede většina žen. Dokument zcela ignoruje ty ženy, které vedou řádný rodinný život manželky a matky a krom toho ještě hrají důležitou úlohu ve světě práce a ve veřejném životě.

Přeložil B. K.

Sexuální výchova naruby

Biskup Fabian Bruskewitz z Lincolnu (stát Nebraska) v USA vyřešil státní nařízení o povinné sexuální výchově ve všech školách s právem veřejnosti, což se týká i škol církevních, originálním způsobem. Nařídil, aby v církevních školách jeho diecéze, obecných i středních, se nový předmět jmenoval „Výchova k mravní čistotě“. Jeho výuka se má dít v úzké spolupráci s rodiči, kteří udávají hlavní tón. Nejvíce času má být věnováno výchově k pevnému charakteru, ke schopnosti odříci si a k poznání, že manželská nevěra je něčím nečestným a podlým. Zároveň mají být žáci úměrně k věku a podle přání rodičů poučeni i o biologických aspektech sexu, všechno ale v duchu výchovy k sebeovládání a ukázání krásy předmanželské čistoty.

Výuka tohoto předmětu se děje v úzké spolupráci s protipotratovým hnutím „Pro Life“. Žákům se tak dostává základního biologického poučení, čímž jsou požadavky státních osnov splněny, současně ale tento aspekt je plně podřízen základní linii, již není nic jiného než výchova k pevnému charakteru a k osvojení si přesvědčení, že předmanželská čistota a manželská věrnost jsou něčím ušlechtilým a krásným, proti nimž se jejich opak jeví jako něco nepěkného a nepoctivého. Mezi lidem se tento experiment biskupa Bruskewitze nazývá „sexuální výchova naruby“ a získává popularitu mezi všemi slušnými lidmi, kterým se příčí současná přeseexualizovanost kultury a života.

Radomír Malý

OBSAH

Panno Nejsvětější	3
Kronika jednadvacetí dnů	4
Proste a bude vám dáno	7
Ateista trapistou	9
Marnotratní synové a dcery vítejte mezi nás	11
Setkání s Kristem	12
Oslavy 350. výročí obrany Brna v brněnské katedrále	14
Z generální kapituly Minoritů v Assisi	16
Být či nebýt	19
Evangelium vitae a Mendlova zdravotní pojistovna	21
Pokrok nebo zpátečnictví?	23
Milé děti	24
Polnočná svätá omša	26
RU-486	27
S Marií vstříc Kristu	28
Dopisy čtenářů	30
Poděkování	31
Zpávy	32

Immaculata - Neposkvrněná, (dvouměsíčník) 6/1995, ročník IV., ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994. Registrační značka: MK ČR 6202. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93. Podávání novinových zásilek povolilo Západoslovenské riaditeľstvo pošť Bratislava č.j. 84-OPČ dňa 11. 1. 1995.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů u sv. Janů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Čís. konta: VMB 0000984070/5700

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,- Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1995: Dobrovolné dary

Tyto je možno zaslat na adresu:

Konvent minoritů,
Minoritská 1,
602 00 Brno

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov,
Košícká 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázku typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kteří nemají dostatek financí k zaplacení předplatného a o časopis si požádají.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, anebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,65 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie v Centru M. I. v Brně

V rámci přípravy na slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie, zveme všechny ctitele Neposkvrněné, členy M.I. a jiných hnutí z Brna a jeho okolí na trídium modliteb a rozjímání v kostele U minoritů v Brně.

Dny modliteb budou probíhat od 5.12. do 7.12.1995. Pobožnosti zasvěcené přípravě na tuto velkou slavnost budou začínat ve 14:30 hod. v domečku Matky Boží v Loretě. V 15:30 hod. bude mše svatá s Mariánským kázáním.

8. prosince bude slavnostní pontifikání mše svatá v 15:30 hod.

Všechny mariánské ctitele tímto srdečně zveme ke společenství modlitby.

bratři minorité z Brna

**Sláva na výsostech Bohu a na
zemí pokoj lidem dobré vůle!**

**Veselé vánoce, plné radosti a dobroty
přeje redakce**